

"MINTHOGY A MI NEMZETI FELFOGÁSUNK A MI
JELLEGÜNKHÖZ TARTOZIK, S HA MEGVÁLTOZIK,
KARAKTERÜNK IS MEGVÁLTOZIK ÉS MEGSZÚNIK
A MAGYARSÁG, S MINTHOGY EZT AZ EURÓPAI NÉPEK
NEHEZEN FOGJÁK FEL ÉS NEHEZEN ÉRTIK MEG: MA ERŐS,
SOKKAL ERŐTELJESEBB, MEGGYŐZŐBB MUNKÁT KELL
VÉGEZNÜNK ENNEK MEGÉRTETÉSÉRE.
HA NEM VÉGEZZÜK EZT EL, AZ A NEMZETI
MEGSEMMISÜLÉSÜNKHÖZ VEZET,
ENNEK KÖVETKEZTÉBEN EZ NAGY NEMZETI FELADAT."

TELEKI PÁL

Csihák György

Dunhuang barlangképei és a
Sánszi agyagkatonák néma üzenete

A MAGYAR MŰVELTSÉG GYÖKEREIRŐL

Zürichi Magyar Történelmi Egyesület kiadványa

**Budapest - Zürich
2000**

Ungarisch Historischer Verein Zürich

Csihák György

Dunhuang barlangképei és a
Sánszi agyagkatonák néma üzenete

A MAGYAR MŰVELTSÉG GYÖKEREIRŐL

Zürichi Magyar Történelmi Egyesület kiadványa

Budapest - Zürich
2000

Ezen irat figyelmes olvasása két órát igényel

Csihák György

ISBN 963 85684 8 8

Zepetnek Nyomda, 8171 Balatonvilágos

☎ & 📠 (88) 480-511

Felelős vezető: Tóttössy Péter

Kiadja a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület.

Készült 1000 példányban.

A tudomány elsődleges feladata az adatgyűjtés. Ezt követi az adatok ellenőrzése, rendezése, majd a rendelkezésre álló, valamennyi valóságos adat alapján, tehát *a teljes ismeretanyag szintjén*, a tudományos világkép fölvázolása, tudva azt, hogy ez a kép tökéletlen, mert

1) a világmindenség végtelen, az emberi agy felfogóképessége véges;

2) ki meri állítani, hogy ismeri, akárcsak az összes, rendelkezésünkre álló adatot?

„Kérkedik kincsével az ostoba gyermek, míg az érett bölcs lehajtja fejét.”

(Kínai közmondás)

Dunhuang barlangképei és a Sánszi agyagkatonák néma üzenete

a magyar műveltség gyökereiről*

Kriza János (1811-1875) erdélyi unitárius püspök, a Magyar Tudományos Akadémia és a Kisfaludy Társaság tagja, korszakos jelentőségű tevékenységének, talán legfontosabb része volt, a székely népköltészet összefoglalása.

A Kriza Jánosról elnevezett Néprajzi Társaság évtizedek óta a magyar néprajzkutatás fellegvára, mindmáig a legjelentősebb műhelye. Jelenlegi elnöke Faragó József, aki 1943 óta a kolozsvári egyetemen tanít. 1976-tól a Magyar Néprajzi Társaság, 1979-től a helsinki Kalevala Társaság, 1988-tól a Magyar Tudományos Akadémia, 1996-tól a Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság, 1997-től a Bolyai Társaság Barátainak Egyesülete, 1993-tól a turkui Folklore Fellows és 1999 óta a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület (ZMTE) tagja. 1941-től 1998-ig közel hétszáz tanulmánya látott napvilágot nyomtatásban – amiről a Kriza Társaság 1998-ban kiadott "Faragó József bibliográfiája" című kiadvány tanúskodik. Életének 78. évében, a ZMTE sárközi övezeti találkozásán (Decs, 2000. április 27-29) előadásának címe: Júlia szép leány népballadájának történelmünk előtti rokonsága. Az egyesület néhány hónap múltán rendezett magyar őstörténeti találkozásán előadásának címe: Kádár Kata ószékely népballadájának kínai változata időszámításunk második századából. Ha megnézzük e jeles magyar professzor előbb említett bibliográfiáját, abban nyomát sem leljük, hatvan éven át, az efféle dolgozatnak. Ugyan mi törté-
nik?

A nemrégiben elhunyt Sebestyén László, a ZMTE tagja, 1975-ben, saját költségén egyféle „szamizdat” kiadvány formában adta ki „védirat-át, „Kézai Simon védelmében”. Ebben feleleveníti krónikáink, jelesül Kézai mester történelemkönyvének alapgondolatát, a hun-magyar rokonságot. Nem újdonság ez, hiszen a múlt század elejéig minden magyar történelemkönyvben állt, hogy a magyarok elődei az avarok és a hunok, így mink is szittyák, azaz szkíták vagyunk.

A történelemírás atyja, Herodotos szerint, a szkíták egyik ága a Maris (ma Maros) partján élt. Torma Zsófia (1840-1899) által a Maros partján talált régészeti leleteket Trója feltárója (1870-1882), Schliemann rokonította a Folyamközi műveltséggel. N. Vlassa által 1961-ben az ugyancsak

* Azonos című előadásomhoz a helyszínen készült színes videofilmet és diaképeket vetíték

marosmenti Tatárlakán talált táblácskákat a kutatók szintén a Folyamköz műveltségével hozzák kapcsolatba, anyagelemzésük szerint a Maros mentén készültek.

Hosszú ideig a kutatók világszerte megegyeztek abban, hogy a ma élő ember (Homo Sapiens) műveltsége bölcsője a Folyamköz és a Nílus völgye. Újabb munkákban erősödik az a föltevés, hogy ez a központ a Balkánon, sőt a Kárpát-medencében keresendő.*

Nincs és soha nem volt, a Nílus-menti műveltség kutatói között világhírnévre szerttevő magyar - noha egyiptológusnak lenni nem számít Magyarországon a büntetendő cselekmények közé. Nem így a szumerológia, amelynek az egyiptológia mellett, a világ minden valamirevaló egyetemén tanszéke van. Nemrégiben közölte egy magyar akadémikus a ZMTE-el, hogy nem kíván velünk semmiféle kapcsolatot, mert nálunk már volt a szumérekkel foglalkozó előadás.

Így nem csoda, hogy Csöke Sándor nevét nem ismerik, pedig írt szumér-finn-mongol-török összehasonlító nyelvtant, tanulmányt a hettita nyelvről és szumér magyar összehasonlító nyelvtant. Gosztonyi Sándor a Sorbonne szumér tanára volt, ahol jelenleg Margarita Enderlin-Kardos tanít. Mikor tőle kérdeztem, hogy miért nem jön Magyarországra, akkor azt mondta, hogy jön ő minden évben, de nem fog előadni olyanoknak, akik, noha a tárgyhoz nem értenek, nevetgélni azért tudnak.

Őstörténet, őshaza

Egy népet meghatároz külső, testi megjelenése, valamint szellemi és tárgyi műveltsége, őshazája ott van, ahol közösségi "mi tudata" kialakul.

Ma, a Kárpát-medencében élő és tudományosan magyarnak minősíthető nép, embertanilag 46,2 %-ban közép-ázsiai eredetű (turánid, pamiri, kaszpi, mongoloid), 8,1%-a kaukázusi (előázsiai, keleti dinaroid), finnugor 4,6% (uráli, lapponoid és keletbalti finnugor), szláv 2,1% (keletbalti, északi cromagnoid). A többi magyar más, kisebb csoportba tartozik, továbbá

* Ehrich R. W. Chronologies in Old World Archeology
Chicago - London 1967

Dayton J. and Dyton A. Minerals, Metals Glazing and Man
Harp, London 1977

Gimbutas Maria The Balts, Ancient Peoples and Places
Thames and Hudson, London 1963.
The Gods and Goddesses of Old Europe
Weidenfeld and Nicolson, London 1965.
Old Europe, 7000-3500 B. C
Journal of Indo-European Studies, 1973

embertanilag meghatározhatatlan keverék. Külső testi megjelenésünk tehát Belső-Ázsia felé vezet, de az embertan jeles művelői rámutatnak, hogy a Kárpát-medencében az embertani folyamatosság sokezer éves. Ez az emberanyag a Földközi-tenger keleti medencéjével és Eurázsia nagy lovasműveltségével mutat erős kapcsolatot. Miként szellemi és tárgyi műveltségünk is.

A szellemi műveltség egyik fontos összetevője és hordozója a nyelv. A nyelvészek egy csoportja szerint nyelvünk finnugor - ám e nyelvcsoporthoz sorolt nyelveket beszélő népek egyike sem élt soha az eurázsiai lovasműveltség hatókörén kívül.

A nyelvészek a nyelveket elsődlegesen két nagy csoportba sorolják, ezek a ragozó nyelvek (ezeket tartják régebbinek) és a hajlító nyelvek. Erősen ragozó a szumérnak mondott nyelv, a régi egyiptomi, a mongol, a török (turk) nyelvek, a japán és a magyar is. Ezeket a nyelveket szokás turáninak is mondani, mert sokan feltételezik, hogy ezek a népek az Aral-tó környékéről, a Turáni-medencéből származnak.

A legrégibb hajlító nyelv feltehetően a szemita, a sémi népek héber nyelve, és hajlító a kialakult többi keverék nyelv, mint a latin, a germán, a szláv stb. nyelvek. A történelmi keveredés a Folyamközben történt, de megjegyzendő, hogy Földünkön számos nép és nyelv élt és él, amelyek nehezen szoríthatók e két zsákba. Nyelvünk tehát Belső-Ázsia felé mutat - miként zenei anyanyelvünk is, amint az főleg Bartók Béla kutatásából ismeretes. Du Yaxiong, a Kínai Tudományos Akadémia Zenetudományi Intézetének helyettes vezetője, a ZMTE alapító tagja, bebizonyította, hogy noha a világban sokfelé található ötfokú zene, de a magyar zenei anyanyelv sajátos ötfokúságának ma csak Belső-Ázsiában található párhuzama. A Folyamközben eddig föltárt hangszerek közül eredeti formájában eddig egyet sikerült megszólaltatni, egy vízi orgonát, ami pontosan azt az öt hangot adja, mint Bartók, úgynevezett akusztikus skálája. Bartók ezt a skálát, mint mondta, nem kitalálta; ő csak úgy komponált, ahogy a székelek énekelnek.

Belső-Ázsiába és az ókori keletre mutat egész népművészetünk, tehát tárgyi kultúránk is: életfa, rozetta, nap, palmetta, griff, hogy csak néhány dolgot említsünk népünk ábrázoló művészetéből.

Igenám, csak hogy az a "mi tudat", ami arra a népre jellemző, amelyik ma a Kárpátok övezte hazában él és magát magyarnak nevezi, sehol máshol föl nem lelhető, így tehát az a nézet sem teljesen elvetendő, hogy őshazánk itt van, ahol ez a nép született és él - az embertan bizonyága szerint sok ezer éve.

A magyar népvét sokmindenből eredeztetik, de ebben a formában,

leírva nem található a 14. század előtt. Ma már az is kétségtelen, hogy Álmos-Árpád népének honfoglalása idején a Kárpát-medencében éltek emberek, akik azt a nyelvet beszélték, amit ma magyarnak nevezünk. Abban az időben Európában egyedül nekünk volt saját betűírásunk, ezt ma székely-magyar rovásírásnak nevezik, ami a szumér-főníciai-etruszk, illetve a hun-türk írással párhuzamosan alakult és lett a magyar sajátja.

Ez az írás tökéletesebben adja vissza a magyar nyelv hangzóállományát, mint a később átvett latin betűs írás. Ezeket a honfoglalókat az avarok jelentős embertömegei megérték, akik viszont régebben biztosan maguk is turkok voltak - miként Álmos-Árpád népe. Ezek a turkok pedig, még régebben, hunok voltak. Ez viszont nem jelent az avarok, a turkok, a hunok birodalmában nyelvi vagy etnikai azonosságot, de még bármifajta rokonságot se feltétlenül. Mert arra hiteles írásos bizonyítékok vannak, hogy Kr. után a 13. században a tatárok a legyőzött népeket mind arra kényszerítették, hogy magukat tatárnak nevezzék. A kínai hírforrás szerint a hun chánjú Kr. e. 100 táján, birodalmában egyesítette az "íjészítő népeket" Koreától az Urálig, "akik most mind hunok".

Éppen csak arról van szó, hogy Krisztus születése után, úgy ezer táján, mind a Kárpát-medence lakói, mind pedig elfoglalói a Földközi-tenger keleti medencéjével és az eurázsiai nagy lovasbirodalmak területével álltak szoros embertani és műveltségbeli kapcsolatban.

Ezek után nézzük végig röviden ezen területek történelmét, néhol távolabbi kitekintéssel is.

Az első hírek

A magyar történelemkutatás eredménye szerint Álmos-Árpád honfoglaló népe, korának szintjén mérve, fejlett állameszmével és -szervezettel bírt, kiforrott műveltséggel rendelkezett. A Kárpát-medencében talált népekkel rendkívül gyorsan és minden nagyobb háborúskodás nélkül összeforrott. A honfoglalásunk korában a Kárpát-medencében egyetlen jelentős, tartós szerveződés sem volt. A többség beszélte azt a nyelvet, amit ma magyarnak nevezünk.

Az így kialakult magyarság mindmáig embertanilag is, valamint szellemi és tárgyi kultúráját tekintve is feltűnően egységes, ami csak azért lehet, mert az itt talált népesség is mind testi jellemzőit, mind műveltségét tekintve, nagy többségében a bejövők rokona volt. A népesség összlétszáma akkoriban egymillió fő lehetett. A korabeli híradások honfoglaló eleinket gazdagnak, vitéznek és nagyszámúnak nevezik. Mielőtt a Kárpát-medencét elfoglalták, a kazárokkal voltak szövetségben. Tehát ezen

a vonalon is eljutottunk Kelet-Európába, ha tetszik Eurázsia közepébe. Eddig érnek biztos ismereteink őseinkről, ami ezelőtt történt, az már az emberiség történelme. Tekintsük át ezt is röviden, hiszen sok közünk van hozzá. Őseink, eleink, bárkik is voltak, ebben a közegben alakultak. A kutatás sok olyan pontot igazol, ahol a mi műveltségünk találkozik az emberiség közös kulturkincsével, de ezeknek a pontoknak magyar összekötése, nemzeti történelmünk megírása, még várat magára.

A magyar őskutatás terén végzett legjelentősebb összefoglaló munka, a nemrég elhunyt Götz Lászlóé, egyesületünk tagjáé. Keleten kél a nap című ötkötetes munkájában, főleg a régészet eredményeinek nagy áttekintésével igazolja a Folyamköz, Anatólia és a Nílus-völgy döntő szerepét Eurázsia mai képének kialakulásában. Egyetlen történelmileg hiteles, tudományosan értékelhető adat sincs arra nézve, hogy a mai magyarság kialakulását ne ebben az összefüggésben keressük.

Kezdetben vala...

A görögök által Mezopotámiának nevezett Folyamközben alakultak, úgy Kr. e. 3500 táján az első városállamok. A két folyó, a Tigris és az Eufrátesz, vagy ahogy a helyiek nevezték a Buranuna (Barana? Baranya?) és az Idigína közén, mai fogalmak szerint is igen fejlett műveltség alakult ki, amelynek alapja az öntözéses mezőgazdaság és az állattenyésztés, majd a fejlett ipar volt. Máig tisztázatlan, hogy az első telepések mikor mentek oda, de a kutatók nagy része úgy véli, hogy a műveltség létrehozói északról érkező turániak voltak. Önmagukat fekete fejűeknek, isten gyermekeinek, a Nap fiainak nevezték. A kutatók szumérnak nevezik. Nyelvük erősen ragozó. Inkább voltak békések és kényelemszerető, de azért egymással sokat civakodtak. Hosszabb-rövidebb időre egyik város kiterjesztette hatalmát több másikra, amíg megint másik kerekedett fölül. Szerették az életet és élvezték. A művészet és a tudomány olyan magasságát elérték, hogy sok tekintetben máig utolérhetetlenek. Különösen jó csillagászok voltak. Gazdasági, gyarmatosító kapcsolataik a mai Kínától a magas északig terjedtek. Kr. e. 2000 táján megjelentek körülükben a szemiták, akik úgy hatszáz év alatt átvették a vezetést. Közülük egyesek máig megmaradtak szemitának, mások keveredetek, - így alakultak ki a keverék népek, akiknek fajtája máig szemita, nyelvük hajlító.

Az őslakosok nagy része keveredett, átalakult, egy részük elmenekült, feltehetően északi irányba - ahonnan talán őseik jöttek, és amely irányba jó ezer éven át, nagy rajokban távoztak, mint gyarmatosítók. Szakrális vezetőik a mogi-k, akiket a görögök neveztek mágusnak, még sokáig éltek

a keverék nép akkádok között, Babilonban. Talán Egyiptomban is, de főleg Perzsiában. Annak nincs feltétlen bizonyítéka, hogy a szumérok a Folyamközbe más népet leigázó bevándorlók lettek volna, amint az sem igaz, hogy eltűntek. Tovább élnek, más nevű népekben mindmáig. A népek sohasem tűnnek el.

A Nílus völgyének felső (déli) szakaszán a kutatók a Kr. előtti 3100 elé teszik a magasabb műveltség kezdetét és valamivel későbbre az alsó (északi) rész kialakulását. Azt azonban máig senki sem tudja, hogy kitől tanulták a görögök által piramisnak nevezett építmény építését, mint ahogy azt se tudni, hogy mikor épültek az első piramisok. Alsó- és Felső-Egyiptom egyesítését Narmer (Menész, Ménes?) király nevéhez kötik és 3100 körül történt.

Egyes kutatók úgy vélik, hogy a régi Egyiptom népe belső-ázsiai eredetű, minden esetre nem szemita, nyelvük erősen ragozó volt. Utolsó fáraóik már görög eredetűek, majd előzőlötték őket a moszlim hitű szemiták, az arabok. Mára a koptok őriznek valamit a régi Egyiptomból, amely szónak eredeti formája EGYTA lehetett. (TA sok régi nyelven országot jelent, vö. Kréta, Jalta, Málta stb.).

Fontos, ritkán közölt adat, hogy a köztudatban Szfinx néven élő épület eredeti neve Hun, arab neve máig: Abul Hun*, ami magyarul "Hun Atya" értelmű. Homlokát kígyó díszítette. A szfinx szó görögül annyit tesz, mint rejtély. Találtak bumerangot egyiptomi és maja sírban is.

Az egyiptomiak sokat hadakoztak főleg szomszédaikkal, de az avarokkal és a szkítákkal is. Legtöbbet és legsúlyosabban, a kis-ázsiai, anatóliai hettitákkal, akik állattenyésztők voltak és vasból készült fegyvereik jobbak voltak, mint az egyiptomiak bronz fegyverei. Szintén igen fejlett műveltség népe, írásuk és nyelvük ismert, az első indo-európai népnek tartják őket az indoeurópaiak. Műveltségük csúcsát a Kr. előtti 1475 és 1200 közötti időre teszik.

A sok kétség ellenére itt szólunk a szabirokról. Van aki (pl. Budge E. Wallis, London 1956) már az egyiptomiak őst látja bennük, többen Ázsia őslakóinak nevezik, akiktől ez a világrész nevét is kapta, mások, így Priszkosz a Kr. utáni 400 táján említi őket, de a Kaukázus vidékén, stb. A titokzatos népek közé tartoznak. Lehet hozzájuk nekünk is valami közünk, mert Bíborban Született Constantín, bizánci császár (Kr. u. 912-959) írta őseinkről, hogy régi nevük erős szabir. Ezt az adatot a kutatás egybehangzó álláspontja szerint 948-ban, Árpád házából való Tormasu hercegtől, vagy Bulcsu horkától kapta. A kazárok magukat szabirnak nevezték.

* Szfinx történelmi kutatásom
Némäti Kálmán, Bp. 1914

A krétai műveltség virágkorát Kr. előtt 2800 és 1550 között élte, 1450-ben lerombolták, 1100-ra teszik a végét. Jellemzője, hogy területén eddig egy szál fegyvert, egyetlen védő építményt sem találtak. Igen békés nép lehetett, noha műveltsége, gazdagsága vetekedett két elődjének, illetve forrásának tartott műveltséggel: a folyamközivel és a Nílus-völgyivel. Innen származnak a híres bikaviadal képek. Bikaviadal - amelyben a vad bika játszótársa a bátor férfiaknak, gyilkolásról, véres, spanyolokra jellemző öldöklésről szó sincs. Ma pont ilyen játékokat láthatunk, a függetlenségükért harcoló baszkok földjén.

A krétai műveltség trójabeli összefüggésére utal a görög legenda, amely szerint Zeus, bika képében elrabolta Európát, trójai királynőt. Krétán mutatják azt az öblöt, ahol partot értek. Ott nemzették gyermekeiket - akik nyilván Európa mai lakói.

A krétaival nagyjából egyidős, a mai Balkánon kialakult, szintén igen magas Mükéné-műveltség, amelynek kezdetét a Kr. előtti 3000-re teszik, építészetükre jellemző, amit Közép-Amerikában, „maja boltozatnak“ neveznek, fénykora a 16-12. század, a palazgok nem szemita népéhez kötődik. Elpusztították, a már névszerint ismerős szemita törzsek: a dor, az ion és az aiol. A pusztítók, a történelemben gyakran fellelhető módon, mindent megtanultak elődeiktől, idő multával még magasabb fokra emelték elődeik értékeit. Ezek jelentek meg már mint görögök a történelem színpadán, akik ílymódon mindent a folyamközietől és a nílusvölgyiektől tanultak, így hát ezek a népek Európa valódi tanítómesterei és nem a görögök és a rómaiak.

Ezek a görögök előbb Bizánc uralma alatt keveredtek, majd később teljesen el-szlávosodva ismét átalakultak, s lett belőlük a mai görögség.

A homéroszi Tróját a görögök 1250-ben elpusztították és a Aeneas tanúsága szerint, menekülői alapították Rómát - de Párizs is egy trójai királyfi nevét viseli. Róma alapítását régebben 753-ra tették és Romulus-Rémus testvérpárhoz kötötték, de ma már sokkal régebbinek tartják.

Ezidőtájt alakultak a Földközi-tenger partvidékén a híres városállamok, közülük a legjelentősebb Karthágó (600 táján élte fénykorát) és Fönícia (ahol állítólag föltaálták a pénzt, noha a váltót már bizonyítottan a szumérek is használták). Elpusztították a rómaiak, majd a moszlim hitű szemiták, az arabok. E városok lakói a szárazföld belsejébe menekültek. Az ő utódaik a berberék is, akik ma Izrael legjobb katonái és az arabok halálos ellenségei.

A trójai menekültek a mai Itália földjén állítólag italokat, szabinokat és latinokat találtak, akik történelmének kezdetét 1450 tájára helyezik. A földrész közepén alakult a titokzatos etruszkok világa. Priscus Tarquinius ve-

zetésével 616-ban átvették Róma vezetését, s miután 476-ban flottájuk elpusztult, rövidesen "eltűntek" - maguk után hagyva az ókori Itália legmagasabb műveltségét. Az olasz patrícius családok eredetüket máig etruszk ősökre vezetik.

Említsük meg, hogy Kr. e. 1300 táján Szicília szigetén három királyság alakult, feltehetően trójai menekültekből: a sziget északi részén Sicania (sicanerek, akiket a spanyol krónikák a spanyolországi cigányok őseiként ismernek); a sziget északkeleti részén az elemyrek (akiket párszáz évvel később a Pó síkságán találunk). A sziget nagy részét a siculok lakták, s ők alapították Pantalikában Palika nevű városukat (egy nyugat felől érkező maja törzs, néhány száz évvel később alapította Jukatánban Palenke városát). A siculoktól nyerte nevét Szicília, az előttük lévő tengert egészen a görög partokig Siculi tengernek nevezték (a mi székelyeink neve is latinul siculi*). Sziciliában eddig 14 piramist tártak föl.

Az Ibér félsziget, a biztosan nem szemita és titokzatos eredetű ibér nép volt, mígnem délről megérkeztek Karthágóból a punok, majd a rómaiak, a cigányok, a zsidók és végül az arabok, északról az ugyancsak titokzatos vandálok, majd a különféle gótok, germánok. Miután az arabokat kiveték, létrejött a mai Spanyolország és Portugália, s a Kr. utáni 13. századtól már terjeszkedni kezdtek. Főleg Közép- és Dél-Amerika felé kalandozva, ötszáz éven keresztül raboltak, pusztítottak, ahol saját adataik szerint legyilkoltak mintegy hatvanmillió embert.

A Balkánon a görögök szomszédai, a titokzatos eredetű illír, trák és macedón nép alakult. Ezek köréből indultak, valamikor a Kr. utáni 8-9. században a mai román nép ősei, akiről említés a Kárpát-medencében, az első hiteles oklevélben 1202 és 1209 közötti időből származik.

Említsük meg, hogy Strabo (született Kr. e. 64, vagy 63-ban, földrajz-könyvét írta Kr. után 18-tól 23-ig) világtérképén a Kaukázusban van egy Albánia és egy Ibéria. Ibériának nevezi Georgiát (Grúzia) Rubruk Willelmus, a francia király tatárokhöz utazó szerzetes köve Kr. u. 1255-ben.

A macedónok, pontosabban II. Fülöp makedón király fia Nagy Sándor (Kr. e. 356-323), aki legyőzve a görög városállamokat, mintegy 35 ezer főnyi görög-makedón seregével meghódította a görögök által akkor ismert fél világot, jelesül Egyiptomot, a Folyamközt, Perzsiát és India egy részét. Mintegy 70 új várost építtetett, köztük Alexandriát, ahol állítólag üvegkoporsóba temették. De részegen ő gyűjtötte fel (340 táján) a perzsa főváros könyvtárát, ahol elégett az addigi világ egész tudománya. A város fel-tárái napjainkban csodálkozva megállapítják, hogy nem találnak semmi görögöt, ha van párhuzam, az a Folyamközbe vezet.

*Rajkóné Bakos Ibolya (a ZMTE alapító tagja): A siculi nép nyomában. Bern 1985

Nagy Sándor hódítása nyomán előzőnlötték Egyiptomot a szemita keverék görögök, ekkor került szemita a fáraók trónjára, Amon, a napisten papjait megölték, a régi ragozó egyiptomi nyelv - sémi - hajlítóná vált, a később betörő arabok tűzérsege lelőtte a Sfinx-Hun orrát, a piramisok falára írt minden tudományt leverték. EGYTA arab országgá vált.

A Kr. előtti 1680 tájára teszi a kutatás a Stonehenge építést, amivel megjelennek a történelemben a titokzatos, biztosan nem szemita kelták, akiknek ugyancsak magas műveltségük emlékeit megtaláljuk a mai Brit Szigetektől a Kárpát-medence keleti végéig, de még Anatóliában is. A kutatók csodálják a hatalmas köveket, ám a mai Libanon területén lévő Baelbekben ennél többszörösen nehezebb kövekből állnak mindmáig hatalmas oszlopok. Egyiptom építményeiben labdarúgópálya nagyságú kövek is vannak, amelyeket a mai technikával megmozdítani sem lehet, a hatalmas bazalt olmek fejek a Mexikói öbölben 50 tonna súlyúak és száz kilométerről vitték oda. A baelbeki oszlopokat Egyiptomból.

A történészek egy része tagadja, a régészeti leletek bizonyítják, hogy a kelták* és a szkíták a Kárpát-medencében találkoztak.

És most nézzük Ázsiát

Az imént említett Strabo világtérképe bemutatja a görögök világképét. (L.14. oldal) A világot laposnak képzeltek, amit víz vesz körül. Amikor Nagy Sándor elérte a Kászpít, lovasokat küldött északra, akik visszatérve jelentették, hogy ez a víz valóban már az északi nagy tenger része. Meg kell azt is említeni, hogy körükben több elképzelés élt, egyesek állították, hogy a Föld gömbölyű.

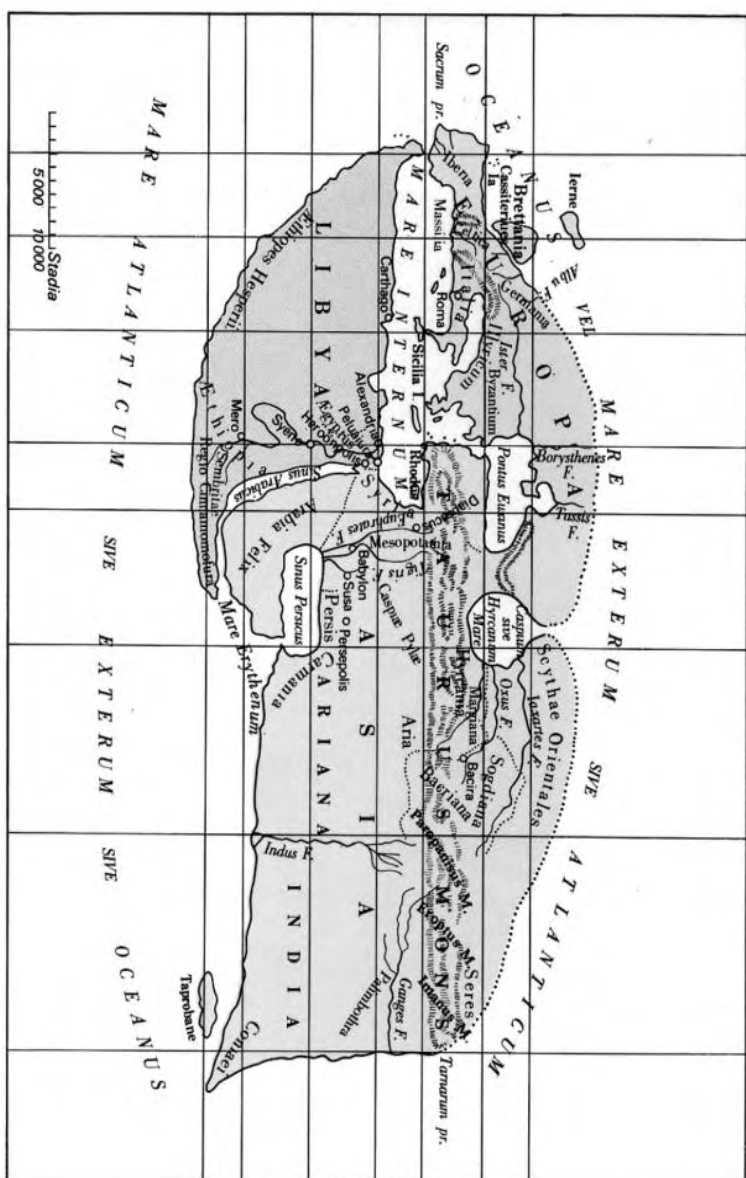
Térképünkön szenteljünk figyelmet a Jaxartes (ma Szirdarja) és az Oxus (ma Amudarja) folyónak, valamint a Scythae Orienteles és a Seres feliratnak, majd nézzük Strabo Asia térképét. (L. 15. oldal)

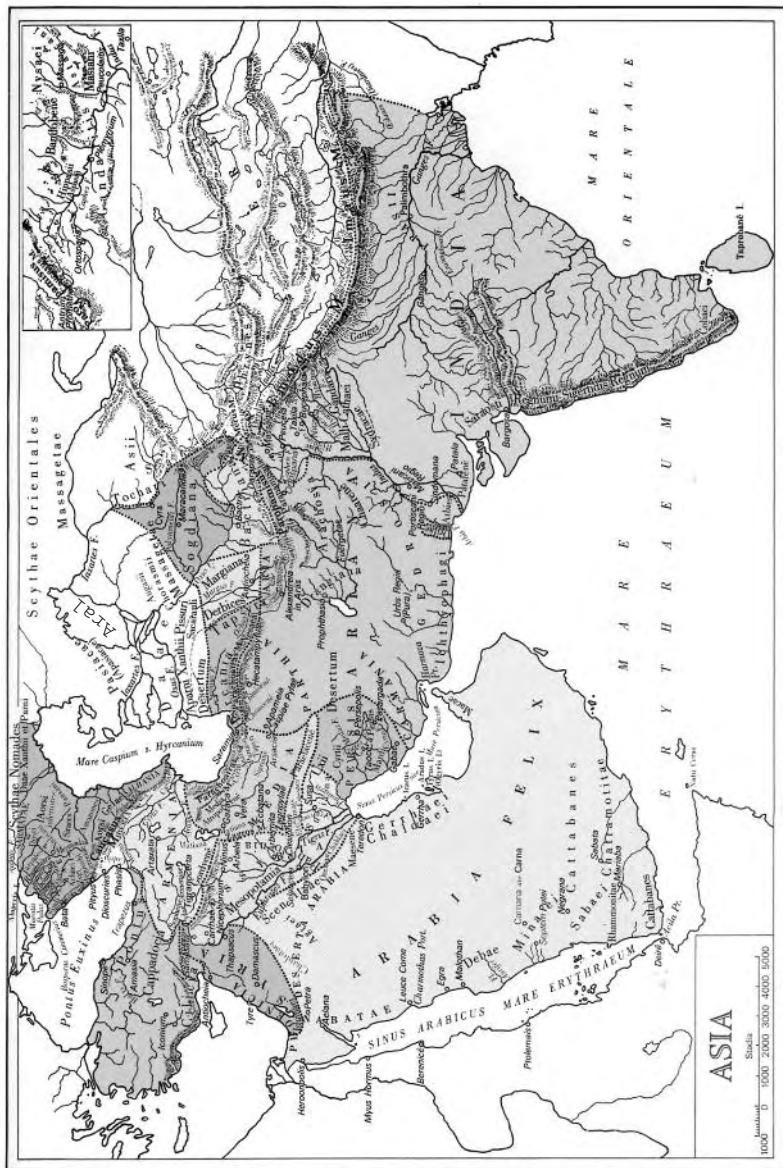
Itt is látjuk keleten Seres-t (tegyük mi hozzá, hogy jelenthet kínait és hunt), tőle nyugatra Phrynes-t (ami biztosan hun), továbbá a Scythae Orientales és tőle nyugatra a Scythae Nomades feliratot. De látható az Aral-tó is, amelynek síksága a Turáni Alföld. Ott látható Chorasmii, a skítákhoz tartozó massageták és tokárok.

Sok jel mutat arra, hogy Chorezm a mi történelmünkkel igen szorosan kapcsolatos. Szaka, massageta (tehát szkíta) alapítású Kr. előtt ezer táján, majd a fehér hunok játszottak nagy szerepet életében. A tatárok elpusztították Kr. u. 1230 táján. A kazárokkal egyesültek 750 táján, s az on-

*Történelmüket, műveltségüket tanulmányozni lehet egyesületünk kiadványaiban, főleg a 17. számúban (L. melléklet)

A LAKOTT VILÁG STRABO SZERINT

nan származó, kálizok, kabarok (kavarok), máig velünk élnek a Kárpát-medencében. Aba Sámuel magyar király (1041-1044) valószínűleg chorezmi származású.

A világ az arabok találmányának tartja a magasabb matematikát, az algebrát, az algebrát. Görögök és rómaiak nem ismerhették, mert nem ismerték a számokat - betűkkel írták, a nullát sem ismerték. Az arab szám - arab találmány - a 0-val együtt. Viszont az al gebr atyja, Mohamed ibn Musa el Charizmi - Chorezmi származású, Chorezm pedig soha nem volt arab város. A nullát pedig a maják is ismerték. Az indiai magas és a mai számrendszer mind az írását, mind a kiejtését tekintve azonos.

Strabo Asia térképén a Turáni alföldtől délre vannak, nagyjából a mai Irán területén, a médek, a pártusok és a perzsák, ez utóbbiak keleti szomszédja India. A sakák és a phrynes-ek a Tiensan, a tochar-ok és a masagetak az Altaj hegység vidékén vannak - mindkét hegy a szkíták és a hunok szent hegye. A két hegyvidék fogja közre Dzsungariát, ahol az ujgurok élnek mindmáig, akik viszont a többi törökös néppel, az ugyancsak máig ezen a vidéken élő azerbajdzsánokkal özbekekkel, türkmennel, kazakokkal, a magyart kardes-nek, testvérnek nevezik.

Ezt a területet tekinti őshazájának, az úgynevezett urál-altaji nyelvcsaládba tartozó, erősen ragozó nyelvet beszélő japán nép, továbbá több koreai és vietnami népcsoport is.

Említsük meg, hogy a magát szabad-nak nevező thai nép is azt tanítja önmagáról, hogy a mai Kínán áthaladva északról érkezett. Thailand első királyvárosa máig áll az ország északi részén (AYUTTHAYA), de lakatlan, csak a volt szakrális építményeket, emlékeket mutogatják. Ellenben a Neue Zürcher Zeitung 1978. szeptember 23/24-i száma (Nr. 221) közölte az alábbi hírt.

Északkelet Thailandon van Ban Tschien falucska. Határában most tártak fel egy települést, amely Kr. e. 7000-ben virágzott. Földművelők és állattenyésztők voltak. Bronz eszközöket és fegyvereket találtak a régészek, valamint jóminőségű ruhaanyagfoszlányokat. Azon a vidéken azóta hét másik hasonló települést is feltártak.

Ami ebből bennünket közelebről érdekel, az két dolog. Az ott élt emberek típusa mongol. A másik: nagyszámú, jóminőségű fekete keramiát találtak - (és írom én:) olyat, mint amilyeneket az avarok készítettek és a székelyek máig.

Egyes Fülöp-szigeti nyelvek erősen ragoznak.* Ausztrália őslakói északról érkeztek, 35 ezer éves és igen magasfokú műveltséget őriznek, főleg a csillagászat terén, miként a maorik, akik Újzéland őslakói, erősen

* Kovács János (egyesületünk tagja) és Perie Alkorán: Visayan. Hückelshoven 1983

ragozó nyelvet beszélnek, miként Hawaii őslakói is. És a maják meg az inkák, akik szintén kiváló csillagászok és matematikusok.

Az utolsó előtti inka halálos ágyán megmondta, hogy az inkák birodalma öt év múlva elpusztul. Pontosan akkor megjelentek a spanyolok. Ma a számítógép képernyőjén napra pontosan tudják a csillagos eget bárhol és bármikor bemutatni, évezredekre visszamenőleg is. Pontosan tudják, hogy milyen volt az a csillagkép, amiből például ez az inka, következtetését levonta. A mai, racionális világ tudománya azonban mindmáig nem tud mit kezdeni ezzel a tudományával, mivel nem érti. Mert a csillagokban való olvasás tudomány és művészet, mint a sakk (ami perzsa találmány), vagy a gének operálása. Érteni kell. A racionalisták viszont mára tönkretették az ember életterét, látják, hogy nincs tovább, de a zuhanást megelőíteni nincs erejük.

Az ősi, természeti népek még építésben is alkottak akkorát, mint a mai racionalisták, de nekünk, boldogtalan utódaiknak egészséges természet és tiszta erkölcsöt hagytak. Az inkák, például 92 év (1440-1532) alatt annyit építettek, mint a kínaiak 2000 év alatt.

A racionális világ ezt teszi tönkre, a szemünk láttára.

Nyelvünk, népművészetünk perzsa-iráni kapcsolatainak bő irodalma van. A térség első benépesítői a Turáni Alföldről érkeztek úgy Kr. e. 1500 táján. A folyamközi szumérek kérésére szétzúzták az asszírok birodalmát, akik - a szuméroktól átvett és továbbfejlesztett, magas műveltségük mellett - azzal írták be nevüket az emberiség történelmébe, hogy foglyaikat tízezerszám elevenen megnyúzták, egész népeket hazájukból kitelepítettek, földalálták a koncentrációs tábor, stb.

Ezen első, ismert turáni nép neve Irán földjén méd, majd feltűntek a pártusok, akik Ázsia felé megállították Róma terjeszkedését - és ismerték az elektromosság titkát (galvanizálni a szumérek is tudtak). 640 tájára kialakult a Ó-Perzsa Birodalom, amelyet Nagy Sándor elpusztított. A területet utóbb a hunok elfoglalták, akik e terület urai voltak, úgy Kr. u. 531-ig. Ezt követte az arab-moslim hódítás. Perzsia ismét talpra állt, de röstellve arab-szemita múltját, napjainkban az Irán nevet vette fel. Ide, a médekhez menekültek, a szemiták elől a szumér szakrális vezetők a Kr. előtti 1400-tól.

Közben Kr. u. 50 táján kialakul a Kuchan Birodalom (a kos-ok népe - kusiták! - amely egyidőben Egyiptomban is nagy szerepet játszott), amely magában foglalta Turkesztán nyugati részét, Afganisztánt, a Pártus Birodalmat és Észak-Indiát, jószerével a mai Pakisztánt.

Nem sokkal a Folyamköz és a Nílus-vidék kivirágzása után, a Kr. előtti kétezres években megjelent India földjén is egy városépítő, írni tudó nép,

amely szintén értett a bronzöntéshez. Állattenyésztők voltak - tartottak elefántot is, amely döntő fegyver volt, még Hannibál idején is. Emeletes, központi fűtéses, csatornázott, fürdőszobás házakban laktak. A Folyamközzel és Egyiptommal nem sok kapcsolatuk lehetett, de műveltségük vetekedett az övékével. Észak felől állandóan újabb népek érkeztek, akikkel nem hadakoztak, viszont nagy néprészek egyre tovább húzódtak dél felé és a tengeren is túlra. E vidék életét sok titok veszi körül. Írásuk szent volt - miként szent az egyiptomi írás is - és megmaradt nyelvük a szankszrit. Amíg az európaiak a szumért nem ismerték - a múlt század végéig - ezt a nyelvet tartották a legrégebb kultúrnyelvnek, szent irataikat a védákat, az emberiség legrégebb magasszintű irodalmi alkotásának. A múlt század Grimm-testvérekkel kezdődött romantikus nyelvészkedése rokonságot keresett ezzel a műveltséggel. Így születtek az indo-európai népek és nyelvek, noha ezen népek egyetlen őse sem járt Indiában, legalábbis ennek eddig semmi bizonyítéka nincs. A mi Csoma Sándorunk állította, hogy az általa ismert nyelvek közül a szanszkritnak a magyarhoz van a legtöbb köze. Kr. u. 58-ban a szkíták bevonultak Indiába, két nemzedék alatt egybeolvadtak a helybeliekkel és hindu nevet vettek fel. Kr. u. 79-ben a szkíták és a pártusok harcoltak egymás ellen Indiában, majd megalapították 85-ben az ind-szkíta birodalmat, amely öt évszázadon át fennállt. 465-ben a fehér hunok ismét betörték Indiába. Itt született fehérhun szülőktől Buda Kr. e. 500 körül és itt volt az ókorban Etiópia.

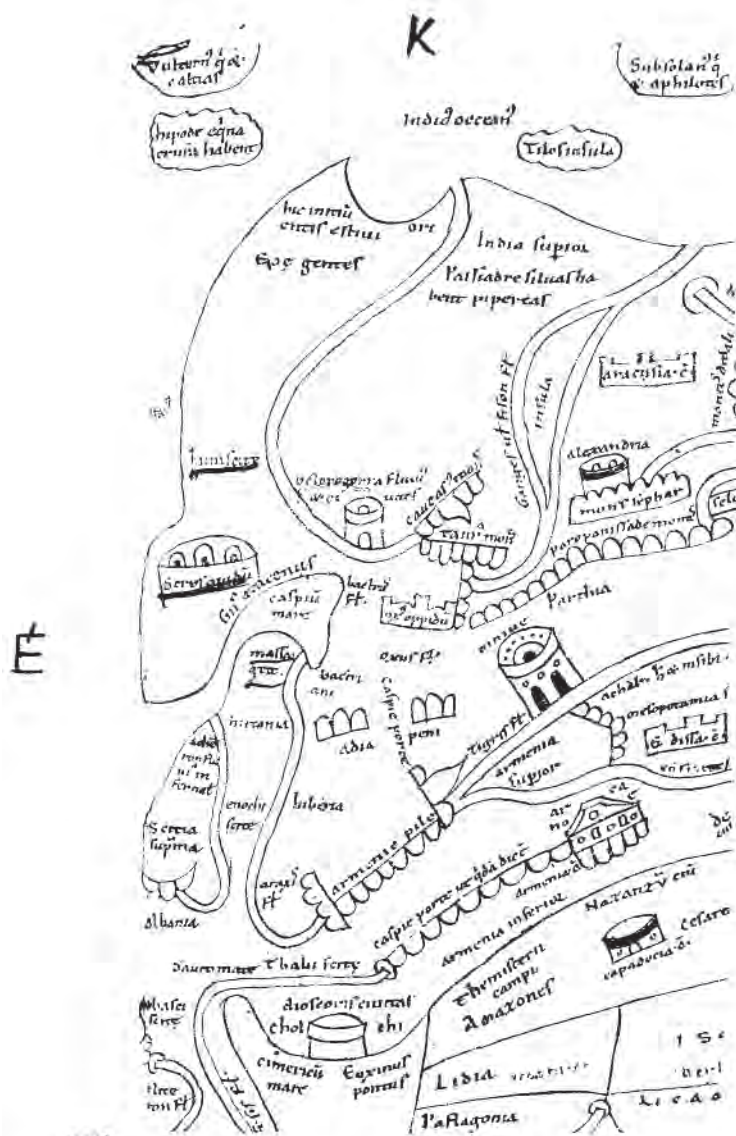
Ezek után térjünk vissza a szkítákhoz, ezúttal szent Hieronymus (Jeromos, Kr. u. 340-420) latin térképe alapján. (L. 19. oldalon)

A kép sokban hasonló Strabonéhoz, de észrevehető néhány jelentős eltérés. Északon van a tenger, ami kapcsolatban áll a Kaspival. Ide ömlik az Araxi (Jaxartes), a partján Albánia mellett van Scitia, és ott van középtűt az Oxus, tőle délre Parthia. A Káspi mellett van Seres (itt) vára, ami tehát lehet kínai, de inkább hun és tőle keletre vannak a hun-sciták, akik a Szkitia másik híres folyója partján találhatók, és ez Ottokorra, ami az irodalomban szintén titokzatos és több néven is előfordul.* Így tehát igaz lehet az Arvisura** állítása, mely szerint a Hun Birodalom a mai Vlagyivosztoktól Viscaya sámain földjéig terjedt. Priszkosz felsorolja Atilla címeit, köztük szerepel "Dánia királya". Csakhogy ezen a térképen Ottokorra az Indiai óceánba ömlik. Lehet, hogy Szkitia leért egész Indiába? A szanszkrit a szkíták nyelve és ezért hasonlít annyira a magyarhoz?

A hunok tehát pont azon a területen tűntek fel, mint ahol a szkíták már

* Lekli Béla: Togora (Ottogorra). A szkítiai őshaza másik folyója. In: Honfoglalásunk és előzményei. ZMTE 1997 ISBN 963856841 0. L: melléklet 20. sz.

** Ügyeljünk, mert Arvisura címen jelenleg több hamisítvány forog közökén

Museum Brit. MSS. Latin. Ad. 10049 Fol. Perg. folio ultim.

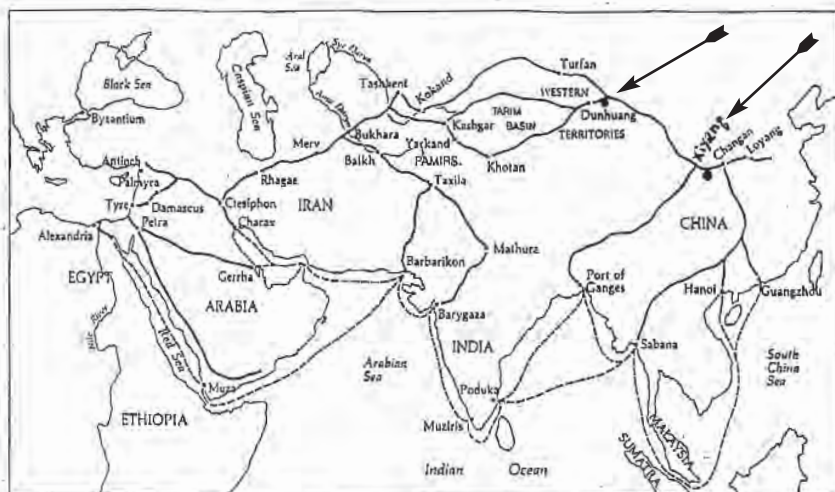

A fal

régen éltek, valamint tőlük keletre, ahol a kínaiak is megjelentek. Így tehát nincs abban semmi csodálnivaló, hogy a hunokról a legtöbbet a kínaiaktól tudhatunk.

A kínaiak a hunokat többféle névvel illették, de tőlük is tudható, hogy a hun nevet, a hunok használták, önmagukra értették, tehát hun szó. A hunok nyelve ismeretlen - s mint annyi más, az ő megjelenésük is titokzatos és persze nyomtalanul eltűntek, miként a szkíták. A kínaiak szerint a hunok a Kr. előtti harmadik évezred óta élnek tőlük északra. A hunokat két csoportra osztják: északi és déli hunok. Ez utóbbiak a kínaiakkal állandó harcban álltak, többször meghódították őket, de a hunok fogták először egy államba a számtalan kis kínai törzset, adták (Kr. előtt 2000 körül) első királyukat, kiépítették városaikat, köztük Beijinget. A kínaiak a folyamközi menekültektől tanulták az öntözéses gazdálkodást, a teraszos földművelést, az írást, a hunoktól a lótenyésztést. A kínai történetírás atyja Sima Qian (Szima Csien) írta Kr. e. 100 körül, hogy a xiong-nu (sjung-nu = vad rabszolga, a hunok neve akkor a kínai történelem írásban) Kína legelső uralkodócsaládjától, a Xia uralkodócsaládtól származnak, amely Kr. e. 2000 körül élt. Eszerint Kína első uralkodó családjá hun.

A kínai írott történelem Kr. e. 1500 táján kezdődik, ekkor SANG-nak, később JIN-nek nevezték magukat és a Sárga folyó (Huangho) vidékén éltek. A hunok ellen, a Kr. előtti 4. századtól 210-ig építették a Nagy Falat

A Selyem Út

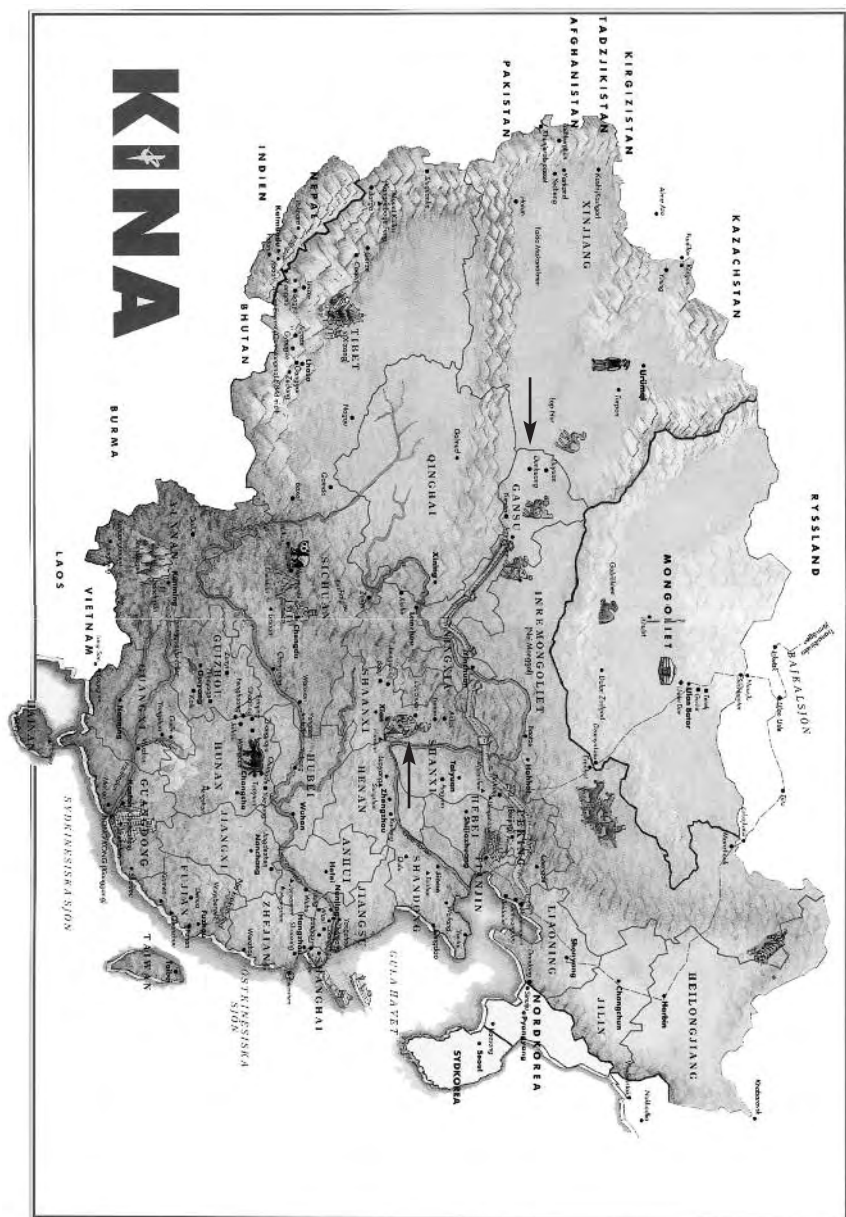
(az egyetlen építményt, amit az úrhajósok szabad szemmel is látnak). A Kr. utáni 7-8. században Kína a világ legnagyobb birodalma, hozzá tartozott nemcsak Belső-Ázsia jó része, de Vietnam és Korea is - tegyük hozzá: nem utolsó sorban, a kitűnő hun származású császárok hódító és szervező munkája eredményeként. Kr. után 120 táján Kína már a Római Birodalom szomszédja és ekkor szerveződött a Selyem Út. (L. térkép a 21. oldalon)

Amint látjuk, a Selyem Út szárazon és vízen is volt. Az út mentén jellemezzük meg Dunhuang és Xiyang nevét.

A déli hunok elkínaiasodtak, amit a Kínai fal is mutat, hiszen ez a fal Bejingtől északra alig 70 kilométerre húzódik, onnan viszont ma Kína határa 800 kilométerre van. Kínához tartozik ma északon Mongólia egyharmada, továbbá Mandzsúria, Ujguria, Kazahsztán, Kirgizisztán és Tádzsikisztán nagy része - a volt Hun Birodalomból. Elfoglalták Tibetet, ahonnan valaha akkora birodalmat kormányoztak, mint Európa.

A kínai falépítők - nem tudni mely okból? - de kikerülték a Sárga folyó északi nagy kanyarját, hunok, turkok, mongolok szent helyét, Ordoszt. Nem tudni pontosan hová, de ide temették Dzsingiszt, továbbá számos hun, turk és mongol vezért. Az Arvisura szerint itt volt a hunok titkos központja. A csiszolatlan kőkor óta él ott ember, "Hetaoember" a lelet neve, kora 35 ezer év.

A hunok helyét és történelmi szerepét a Kr. utáni 13. századtól a mon-

gol-tatárok vették át. Kubiláj kán idején, 1279 táján egész Kínát uralmuk alá hajtották, Eurázsia síkságán Berlinig és Budáig törtek, hajóhaduk Japánt támadta, elfoglaltak a Kaukázusig minden területet, délen Indiába is benyomultak.

Európa Belső-Ázsiáról mindezidáig alig tudott valamit. A tatár-kínából hazatérő utazókat börtönbe, bolondok házába zárták, mert olyan szamár-ságokat meséltek, hogy a tatárok a föld mélyéből fekete köveket hoznak elő, azokat meggyújtják és jobban melegít, mint az égő fa. Olyan tűjük van, ami mindig és mindenhol pontosan északra mutat. Hosszú csövek nagyot dörrennek, mire az ellenség katonáinak egész sora, nagy távolságban kidől. (Jegyezzük meg, hogy a görögöknek is volt olyan tűjük, amellyel hajóról felgyújtották az ellenség hajóit.)

Nem keresztények, mégis hiszik az egy égi istent. Emelkedett erkölcsükről, a közöttük élő tisztességről, szeretetről, összetartozásról is teljesen hihetetlen dolgokat meséltek. El kellett pusztuljanak...

Az északi hunok a kínai nyomás elől nyugat felé tértek. Balambér kán vezetésével 375-ben (kínai források szerint 370-ben) átlépték a Volgát és nyugat felé kergették a többi népet, főleg a gótokat. 453-ig az Alpoktól északra, gyakorlatilag urai voltak az egész mai Európának, kivéve talán a magas északot. Atila halála után (453) széthullott a birodalom, de Indiá-

Sárkányos bejárat a palotába (Beijing)

ban még további 200 évig uralkodtak. Atila egyik fiának vezetésével onogur(néven) a Kubán-Don vidékén találjuk őket, a Krim táján élő hunok 525-ben felvették a kereszténységet.

Ázsiában emberemlékezet óta minden uralkodó égi származású. A turk nyelveken kán, értelme kígyó, ami rangot is jelent. A sár-kán fehér kígyó, a kígyó pedig sárkány. Így van ez a majáknál is, ahol Kukulkán fehérbőrű tollaskígyó és éppolyan pikkelyes sárkánynak ábrázolják, mint a kínaiak. A kán majául is kígyót jelent és minden magasabb vezető kígyó (kán), ami azt is jelenti, hogy előkelő családból született, magas személyiség, de kígyó csak az lehetett, aki a próbákat kiállta. A kép (23. oldal) Beijingben, a császári palota azon belső útját mutatja, amelyen soha senki nem járhatott, csak a császár. Az egész út fehér márvány, a padlón "pikkelyes" sárkányok. Ábrázolásuk, beleértve a "pikkelyt"-is, pontosan olyan, mint Kukulkáné.

Kígyós út Csicsen Icában (Mekszikó). Jobbról és balról egy-egy tollas kígyó

Sárkányistennő névre kereszteltek egy májusban született kambodzsai kislányt, akinek a bőre a hátán, a karján és a bal lábán pikkelyes, sötét és szokatlanul vastag. Mivel a helyi mitológiában a sárkány a hatalom és a bűvös erő szimbóluma, a csecsemőhöz naponta százak zárandokolnak, gyógyulásuk reményében. A szülők elutasították annak a japán orvosnak

Szisi (CiXi) császárné (1835-1908) – „mezőkövesdi” fejdísszel (színes mellékletünkben is) az ajánlatát, aki gyógykezelésre Tokióba akarta vinni a "sárkánybabát". (Magyar Nemzet 1998. VII. 10.)

A sárkány a mi népmeséink állandó szereplője. Ott van a kígyó mindeütt a magyar művészetben: a Miska-kancsón, a pásztorboton, a szatmári parasztszekéren. Sárkány mindmáig az egyik leggyakoribb családnevünk. Sárkány lovagrendünk alakult (1408). A Thuróczi Krónikában (1488) a hétvezér egyike zászlaján kígyó van, ami sárkány. Az ott ábrázolt hét zászló közül az egyik olyan, mint ma a bajoroké.

A hétvezér a Thuróczy krónikában – 1488

Az Altaj-hegység vidékéről 550 táján előtört egy kiváló, harcias nép és úgy 740-ig türk (turk) kaganátus néven újra összefogta a volt Hun Birodalom népeit. Amikor a 650-es években a türkök birodalmát átmenetileg megdöntötték, azután alakult a Volga és a Don alsó folyása mentén a türkök Kazár Birodalma, fővárosuk a Kaszpi parti Itil. A 10. század végére ez a birodalom is szétesett. Tőlük nyugatra, a mai München vidékéig szerveződött egy új Kaganátus 565 táján, a Kína északi szomszédságából nyugat felé vonuló avarok birodalma, amely legnagyobb kiterjedése idején magában foglalta a prágai medencén át a duna torkolatvidékéig nyúló területet. A birodalom központja a Kárpát-medencében volt, ahova 670 táján érkezett, a művészeti motívumaik alapján a régészek által "griffes-indás"-nak nevezett nép, amely beszélhette azt a nyelvet, amit ma magyar-nak nevezünk.

Az is nagyon valószínű, hogy talán hun töredéknépként, akkor már valahol a Kárpát-medencében voltak a székelyek elődei, sőt más szkíta-hun, esetleg kelta, pannon stb. népek is, amelyek legalábbis valami ha-

A griff (fölül), egy szkítának nevezett jelenetben

Indás tulipán

sonló nyelvet beszéltek, mint a griffes-indások. Az viszont biztos, hogy ezek nagy tömegben megérték Álmos-Árpád honfoglalóit, a "palmették népét". Álmos házából való királyaink büszkén vallották Atillát ősüknek és a Kárpát-medencébe hazajöttek, mint Atilla király örökebe.

Említsük még meg a dákokat, akik az alsó Duna mentén és a mai Erdély déli részén alapítottak országot. 86-ban megverték a rómaiakat, de 102-ben Trajánus legyőzte őket és 107-ig csaknem teljesen fölmorzsolódtak. Amit tudni lehet róluk, az mind a törökös népek világába sorolja őket, a Duna mentén akkoriban élt blak vagy bulak néppel együtt, akik Anonymusnál vlach néven szerepelnek.

Indás palmetta

A dunhuangi barlangképek és a Sánszi agyagkatonák

A Kínába utazó vegye észre, hogy ha ott valaki észak-kínainak mondja magát, akkor tudomására akarja hozni, hogy hun származású. Kínában a hun ma nincs otthon.

Szkiták, hunok, avarok aranyával tele vannak a világ gazdag múzeumi, de festményeiről, szobraikról kevesen tudnak. Nyelvük ismeretlen - de azért a szkíták nyelvét sokan iráninak mondják.

Dunhuang a Selyem Úton van, mindmáig hun környezetben. Könyvtárban mintegy ötvenezer kézirat vár legalább elolvasásra. Jegyezzük meg, hogy a Török Állami Levéltárban mintegy 70-80 millió kézirat hever. Ebből mintegy kétszázezeret feldolgoztak, úgy hárommillióról sejtik, hogy mit tartalmaz. A többről biztosan lehet tudni, hogy mikorra pusztul el végkép. Ezekután, talán senki sem csodálkozik azon, hogy amikor a magyar műveltség gyökereiről írok, akkor az olvasót térben és időben egy óriási útra viszem - és nagyon kevés tárgyi bizonyítékot sorolok. Olyan ez, mint az élet: értelme maga az út.

„Az iskoláinkban nekünk tanított világ-történelem nem tudott arról, ami Nagy Sándor macedon király hódításától keletre történt. Pedig minket azután igazán érintettek azok az események, amelyek központjában az ujjur és a kínai állam küzdelme állt.

Hogy kik is voltak az ujjurok, azt a „véletlenül” épségben maradt dunhuangi Mogao-barlangok tartalma bizonyítja. Kínát a Római Birodalommal, a görög és a perzsa államokkal egy karaván út kötötte össze, ezen bonyolították Kr. e. a 3. századtól a kereskedelmet kelet és nyugat között. De az elnevezés: „Selyem Út” egy német földrajz-tudóstól, Ferdinand von Rishthofen-től származik kb. 1870-ből.

Ezen az úton jutott el 1271-ben a 17 éves Marco Polo Perzsián, Közép-Ázsián, az Oxus folyón, a Pamíron, a Selyem Út déli ágán, Dunhuangon keresztül Kubala khán udvarába, Beijingbe.

A kis oázis, Dunhuang a Selyem Út fontos pontja volt: itt ágazott el a karaván-út déli és északi szárnyra, itt épültek a hegybe fúrva azok a templomok, kb. 1000, amelyekből épen megmaradt vagy 450 mind a mai napig. Ezeken az emlékeken keresztül üzennek számunkra a dicső ősök, kiknek létét elhallgatni lehet, de tagadni nem.

Lehetetlen ezen tanulmányba Dunhuang minden részletét belevenni, de ide kell sorolnunk néhány adatot, hogy a későbbi megállapítások jelentőségét valóban értékelni bírjuk. Idéznék a Genfben, az „Edition Olizan” kiadásában megjelent „Route de la Soie” című munkából:

„Az első külföldiek, akik ellátogattak Mogao-ba, az orosz utazó, Nikolai Prejewalsky és egy magyar geológiai expedíció volt, mindkettő 1879-ben. De az 1900-ban tett felfedezés - írások és festmények a 17. számú barlangban - egy Wang Yuanlu nevű taoista szerzetes (állítólagos "abbé") által, vonzotta az orientalistákat igazán Dunhuangba. A könyvtár 50.000 kézirata vallásos írásokat, történelmi dokumentumokat, szokás-jogot, irodalmat, művészetet, matematikát, orvosi tudományokat és közgazdaságtant tartalmazott; mindezt a 11. században budista szerzetesek rejtették el valószínűleg azért, hogy a háború pusztításaitól megkíméljék (úgy lát-

szik ismerték Kutejba nevét). A tartományi hatóságoknak nem volt pénzük az értékek elszállításához, tehát elrendelték a barlangok lezárását.

1905-ben a Hami-ban tett látogatásakor Albert von Lecoq hallott a felfedezésről. De nem volt elég ideje... Kashgarba kellett mennie; így elszalasztotta a mesés kincset.

Sir Aurél Stein 1907-ben ért Dunhuangba és meggyőzte a taoista szerzetest: nyissa ki neki a barlangot. Stein tolmácsával titokban éjjeleken át vizsgálta a köteteket. Kínai, ujjur, szogd, tibeti és szankszrit kéziratokat találtak, köztük a Gyémánt Sutra egy változatát, amelyet 868-ban nyomtattak - tehát *ez a világ legrégebbi nyomtatott könyve!*

Stein majd 10.000 okmánnyal és festménnyel hagyta el *Dunhuangot* - amelyekért a taoista szerzetesnek 130 fontot fizetett, hogy azt a barlangok restaurálására fordítsa. A Stein-gyűjteményen ma a British Museum és a Delhii Nemzeti Múzeum osztozik.

A híres francia kína-specialista, Paul Pelliot, 1908-ban megtekintette a barlangot - nem tudva, hogy Stein már megelőzte őt és elképedt a látotakon. Egy gyertya világánál naponta az iratok ezreit tanulmányozta, a legértékesebbeket kiválogatta és tárgyalások után 90 fontot fizetett, hogy azokat elvihesse. 1911-ben, Zuicho Tachi-Bana, az Otani gróf missziójából (Japán) nyolc hetet töltött az anyag kiválogatásával; 1914-ben az orosz Sergei Oldenburg követte őt. "*Guides Olizane: Route de la SOIE. Sur les traces des grandes caravanes. 97-100 oldal*).

Az irodalmi emlékeken kívül nagy számban kerültek elő magánügyekre vonatkozó írások, oklevelek, szerződések. Lecoq azt mondja, hogy ezekből az oklevelekből biztos következtetést vonhatunk a törökség akkori magas kultúrnívójára, a földművesek egy része úgy látszik értett valamiféle kézi mesterséghez is, és esetleg rabszolgák igénybevételeivel ipart is űzött. A lakosság jóléte olyan magasán állott, amilyenre Európában csak a 19. század közepén emelkedett. Ami pedig, (nem tekintve a művészetben való nagy fölényüket) az általános kultúrát illeti, az versenyez a mai európai állapotokkal is. Az oklevelek egy nagy részén nyomatékosan ki van emelve az, hogy a szerződések egyike írta a szerződéseket. És dacára annak, hogy egyszerű közemberek voltak, a jogi formulákat hibátlanul alkalmazták, ami azt jelenti, hogy ezek köztudatot képeztek s általános használatban voltak. Törvényeik is mutatják magasrendű fejlődésüket és kiválóan rendezett joggyakorlatukat.

Mindezek az írások túlnyomó részben papirosra vannak írva. Századokkal előbb, mint Európában, már ismerték a papirost, sőt annak többféle fajtáját. A papír nem volt az ő találmányuk, Kínától tanulták. A Tarim-medence s ennek Turfán vidéke majdnem Eurázsia kellős közepe. Így,

mint egy Leideni palack, gyűjtötte össze az uigurság hatalmas kultúrfelfogó képessége a vele érintkezésbe került összes kultúrát. Lát-szik, hogy ez a nép nem szolgálilag vett át, hanem az átvettét megemész-tette, tökéletesítette. Így például a nagy számban talált nyomtatott köny-vek, amelyek félezer évvel hamarabb készültek, mielőtt Európában rájöt-tek volna erre a mesterségre, bizonyítják, hogy különféle betűtípusokkal és szétszedhető jegyekkel dolgoztak.

Európa mai kultúráját a papíros és a könyvnyomtatás föltalálásának kö-szönheti. Ez volt, ami rövid pár század alatt megteremtette a mai európai kultúrát. Az ősi Kína is a papírnak és a nyomtatásnak köszönheti kultúrá-ját, bár náluk a mozgatható betűk kifejlődése nem számított, hiszen nekik képirásuk van. *Az uigurok mozgatható betűikkel, félezer évvel hamarabb taposták azt az utat, amely nagy és általános kultúrához vezethet, mint az európaiak.*

Nálunk elismerték azt, hogy a papíros kínai találmány, de mindig azt hangoztatták, hogy ez csak Európában fejlődött olyan ezerféle célra való felhasználásra, amilyenek ma ismerjük. Ez a legnagyobb tévedés, mert Kínában már időszámításunk előtt a legfinomabb minőségű s többféle nö-vényrostokból készült papírt, sőt cleluloze papírt is készítettek. Rájöttek arra is, hogy simítással és préseléssel az írás és rajzolás céljaira megja-vítsák a durva papírt. Ezen kívül kartont, pakolópapírt, papírszalvétát és toalettpapírt is gyártottak. Máskülönben az egyiptomiak is tudtak papírost csinálni. Mikor erre rájöttek, nagy nehezen elismerték, hogy ezt a hatal-mas kultúrtényezőt nem a 15. századbeli olasz-németek találták ki, ha-nem azt mondták, hogy az arabok. Stein Aurél 1911. évi expedíciója hoz-ta aztán a döntő bizonyítékot, hogy már a Kr. u. 2. század közepén Kelet-Turkesztánban is ismerték a rongypapírt. A későbbi leletek bebizonyítot-ták, hogy az uiguroknál éppen olyan közkeletű volt a papíros, mint nálunk, Európában. Sőt, egyenesen bizonyos ma már, hogy az uigurok háborúi folytán terjedt el a papír ismerete nyugat felé. Tudjuk, hogy a 8. század közepén Szamarkand már az arabok kezében van. Innen folytatnak há-borút az uigurok ellen. A hadifoglyok között többen voltak olyanok, akik ér-tettek a papírgyártáshoz. Ezekkel készítették az arabok az első papírost, s aztán megtanulva ezt a mesterséget, jó darabig ők lettek Európa papír-szállítói.

Éppen ilyen csúfosan omlott össze a másik nagy találmánynak, a könyvnyomtatásnak, az európaiak által maguknak vindikált föltalálása.

Guttenberg találmányát Coster holland nyomdász részére akarták a há-ború előtt elvitatni, 1925-ben aztán az eddig csak elméletileg, a nyomtat-ványokról látszó bizonyítás mellé, megjött a tárgyi bizonyíték is. *Ekkor ta-*

láltak egy teljes nyomdafölszerelést mozgatható, fából készült betűkből. Így a legrégibb betűnyomtatás nem Európa, hanem az ázsiai turán törökség találmánya. Azóta bebizonyult, hogy Kinában majdnem 2000 év előtt egy kínai kovács készített vasból mozgatható betűket. Ezek azonban, mint fentebb említettük, a kínai írás nehézsége miatt sohasem lettek általánosak. Ezzel szemben Koreában éppen úgy el volt terjedve, mint az ujjur törökségnél. A legrégibb ismert nyomda és nyomdai betűk ujjur betűtípusok.

Az ujjurok legyőzésével (1207) nem pusztult el az ujjur kultúra, hanem átment a mongolok kezébe. Azt lehet mondani, hogy az egész ujjur tudomány átköltözött Mongóliába, ahol minden vezető pozícióban ujjurokat találunk. Ők a tanítók, a diplomaták, a mérnökök s a hadvezetés művészei. Éppen ezért *meggondolatlan, sőt rosszakaratú állítás az, hogy a világhódító mongolok műveletlen barbárok lettek volna.*

Olyan hatalmas hadsereget, amelyenekkel a mongolok dolgoztak, csak a világháborúban látott még együtt az emberiség.

A mai technikai kor minden segédeszközének a felhasználásával sem működtek a világháború hadseregei s ezeknek élelmezése és utánpótlása pontosabban, mint a mongoloké. A mai modern katonai térképek híján a mongol hadvezetőség jobban tisztában volt a terepviszonyokkal, s jobban ismerte ellenfelének erejét, mint a világháború híres hadvezetői. Azt is említettük, hogy *a mongolok már ebben az időben, amikor még Európa a puskaport sem ismerte, tűzfegyvereket és ágyukat használtak. Ehhez járul még az azóta kiderített tény, hogy 1241-ben a mongolok Liegnitznél a német lovas sereget gáztámadással semmisítették meg. A mongoloknak pedig ebben az időben az ujjurok voltak a hadi mérnökei.*

A mongolok diplomáciai nyelve hosszú időn keresztül az ujjur volt. A pápák vatikáni levéltárában *1920-ben fedeztek föl egy ujjur nyelvű levelet, amelyet Dsingis unokája, Kujuk khán a 13. század közepe felé intézett a pápához. Ugyanezen időből van az a följegyzés, hogy Gazán khán nyolc nyelvet beszélt, tehát az akkori világ kultúrnyelveit, a kinait, az arabot, a latint és az ujjurt is tudta, a mongol anyanyelvén kívül. Mikor a persiai mongol khánok a pápák és az európai uralkodók szövetségét keresték a szaracének ellen, ennek az egész mozgalomnak az ujjur nesztoriánus keresztények állottak az élén.*

Egyidőben közel volt a mongol udvar ahhoz, hogy a keresztény hitre térjen. Ez a hatás is az ujjur-nesztoriánus keresztények munkája volt, s ha az ellenpápa veszekedése miatt el nem késik, sőt lehetetlenné nem válik a térítő papok kiküldése, az egész mongol világbirodalom uralkodó vallása a keresztény lett volna. Ma már tudjuk, hogy *1281-ben a bizánci*

udvarban a pápánál s a francia és angol udvarban megfordult mongol követ, aki a feljegyzések szerint tökéletesen beszélt a latin nyelvet, a nesztorius keresztény egyház fejének, a *Bagdadban székelő Rabban Markosnak öccse, Rabban Szauma volt. Követtársa pedig Argun, szintén ujjur ember. Bagdad első kormányzója ujjur tábornok s ujjur mérnökök azok, akik a mezopotámiai öntözőcsatorna rendszert megjavították. Abulgazi török történetíró azt írja munájában, hogy Dsingisz khán uralkodásának idejében a tartományok kancellárjai és katonai főméltóságai mind ujjurok voltak. Kínai feljegyzésekből pedig tudjuk, hogy a mongol hódoltság idejében a kínai főhivatalokat ujjurok töltötték be. A persiai mongol khánok udvarában Rasideddin szerint a csillagászok, filozófusok, történetírók, mind ujjurok. Azt is írják a följegyzések, hogy a 13-14. században velencei és génuai kolónia is volt itt, a khánok udvarában, ahová a világ minden részéből, Franciaországból, Angliából, Aragóniából és a pápától is érkeztek követek. 1294-ben már papírpénzt is nyomattak. Rasideddin ugyanezen munkájában már leírja az ujjurok blokknymosásának a módját.*

Tankönyveinkből sokszor olvastuk és tanultuk, hogy a középkori századoknak arab és mór népe sokkal magasabb kultúrájú volt, mint az európaiak. Tanultuk, hogy a természettudományokban, matematikában, fizikában, mérnöki tudományban, építészetben, orvostudományban ők lettek Európa mesterei. És az eddig annyira megcsodált nagy és hatalmas arab kultúra, úgy ahogyan ma megbizonyosodott előttünk, nem volt egyéb másodkéztudásnál, mert az igazi kultúrteremtők, a kultúra igazi nagy mesterei az ujjurok voltak, az arabság pedig sémi véréhez híven, kitűnő utánzója és értékesítője lett az ujjuroktól eltanultaknak.

A kiásott évezredes emlékek tanúságot tesznek arról, hogy az ujjurok más téren is mesterei voltak a későbbi korok fejlődésének. *A napfényre került fegyverek, zászlók, lovagi ruhák, melyek Európába csak a keresztetes háborúk idején jutottak el, a Tarim-medence vidékén már századokkal elébb előfordultak. A lovagiasság, a lovagerények, melyekre Európa lovagjai annyira büszkék voltak, sok-sok századdal előbb kifejlődött a turáni népeknél s virágkorát élte Turfán vidékén akkor, amikor Európában még híre-hamva sem volt. Összeroppan ezek mellett a tények mellett Nyugat minden büszkesége. Kelet járt elől, s Kelet csillaga a turáni ujjurság volt.* (Baráthosi Balogh B.: *Elpusztult hunos véreink. pp. 93-109*)

Jellemző, hogy a történetíró Baráthosi Balogh Benedek, aki az ujjurmagyar rokonság híve és az ujjur műveltség csodálója, nem tud Thúry József munkásságáról! Thúry könyveit egy generáció alatt eltűntették, kiemelték a könyvtárakból, így ő nem vehette számba a - sok között - négy

legfontosabb írnál található bizonyító anyagot. Ez az anyag ad választ Baráthosi Balogh Benedek kérdéseire. Főleg két perzsa, egy török és egy kínai történetíró munkájában van a magyar őstörténet bizonyító anyaga, de mind a négyen kiemelik, hogy információikat az ujugrok történelmi krónikáiból merítik!

Mint azt tudjuk, a *Lecoq* által "kimentett" 233 láda ujugur anyag Berlin ostrománál részben megsemmisült, de a *Stein Aurél* révén a British Múzeumba, Delhibe, stb. került kéziratok (több mint 10'000) megmaradtak. Azok elolvasása, kiértékelése csak több tudós életműve lehet. De annyi-val tartozik a British Múzeum a tudománynak, hogy legalább a birtokában lévő könyvek jegyzékét közölje az ujugrokkal és a magyarokkal. Lehetséges, sőt valószínű, hogy az ujugur és az oguz krónikák eredetije - amelyekből *Dsuvejni*, *Resideddin*, *Abulgázi* és *Csao-Juan-Phing* annyit idéz - került a British Museum birtokába."

(A 26. oldaltól idáig idézet)*

Idézzünk kínai forrásból is: "A Magao barlangok Dunhuangban, Ganszu tartományban vannak, a klasszikus kínai művészet legnagyobb tárháza, ami jó állapotban megmaradt. A faragás az időszámítás utáni 366-ban, a

Vadászjelenet Dunhuangból. Hátra nyilazó hun képével

* Nagy Gyula: Az ellopott magyar őstörténet. II. ZMTE 1999. ISBN 963 85684 4 5. pp. 41-47. Nagy Gyula egyesületünk tagja. Újabb időben ő volt az első magyar, aki nagyobb kutató utakat tett Belső-Ázsiában. Szóban és írásban ő irányította a magyar kutatást ebbe az irányba. Kanadában ő szervezett ösztöndíjat, amivel Du Yaxiong Magyarországon tanulhatott. Du, hun nevén Bátor, észak-kínai, egyesületünk alapító tagja.

**Dunhuang Murals. Beijing Slides Publishing Co. China. 1999

keleti Han dinasztia idején kezdődött." **

Egy 1998-as német (Dumont) útikönyvből idézünk (nem fordítás, összefoglaló). "Meodun hun vezér (Kr. e. 209-174) összefogta az északi törzseket a Balhas-tótól a Bajkál-tóig és dél felé kb. a 40. szélességi fokig. (Hozzáteszem, hogy ez délfelé az Altaj-hegység - Sánszi - Beijing vonala. Dunhuang ettől a vonaltól jó 400 km-re északra van. Cs. Gy.)

A Selyem Úton Dunhuang fontos várossá nőtt, Ázsia leggazdagabb városa volt százezer lakóssal. Legfőbb nevezetessége az 1899-ben felfedezett és 1981 óta a turisták számára is megnyitott barlangvilág. Az eredetileg 1000 barlangból mára 492 megmaradt, ahol 4500 m² falfestmény látható. A barlangban egy könyvtárat is találtak, amelyet 1036-ban befalaztak. Itt 50.000 dokumentumot, műtárgyat találtak, amelyek a 4.-től a 10. századig készültek. 1907-ben kutatók jártak itt, akik ezrével vitték el ezeket a tárgyakat. A falfestmények egyaránt betekintést adnak a pusztai

A Palmattás nő Dunhuangban (színes mellékletünkben is)

népek világába, az arisztokrata életbe és a budizmus világába."

Ugye milyen szépek a palmatták a kép alján!

Sejtelmük sincs a kutatóknak arról, hogy a barlangokban a munkások és a művészek hogy láthattak, mert égéstermeknek még a legfinomabb műszerekkel sem sikerült csak nyomára is bukkanniuk - akárcsak az egyiptomi vagy a maja piramisok kutatóinak. A rendelkezésünkre álló, aránylag kevés eredeti anyag is megengedi azt a megállapítást, hogy a dunhuangi képek inkább idézik Chorezm hangulatát, mint a klasszikus kínaiét.

„Az ókori Khorezm magas színvonalú és sajátos művészeti kultúrát te-

remtett. A monumentális építészet, mely meglep bennünket büszke, hatalmas formáival, a monumentális agyagszobrok, terrakotta szobrocskák és relifek pompás plasztikája, az antik khorezmi pénzverők finom művészete és végül a falfestmények grafikai és festészeti mintáinak gazdag skálája, a maguk egészében gyökérig eredeti és teljes komplexumot alkotnak, mely a régi chorezmi civilizáció alkotóinak ábrázoló készségéről

*A Hárfásnő Chorezmben (Sz. P. Tolsztoz után)
Ikertestvére a Palmettás nő (34. oldal)*

és művészi tudásának önállóságáról, erejéről és érettségéről tanúskodik. A „Hárfásnő” (L. 35. oldal) és társai a régi művészetnek a kutató számára legnehezebben megközelíthető világára, a zene világára derítenek fényt. Ismerjük azt a szerepet, amelyet a késői középkorban és az újkorban Belső-Ázsia népei zenei kultúrájának történetében a klasszikus khorezmi zenei iskola játszott. A kezében „asszír” hárfát tartó művésznő finom alakja új láncszeme azoknak a fentebb vizsgált kapcsolatoknak, melyek a régi khorezmi civilizációt forrásainál az elő-ázsiai világgal összefűzik és egyben a későbbi, középkori és jelenkori khorezmi magas fokú

*Nagy Gyula idézett munkája (100. oldal)

Lovasok zászlóval – Dunhuang (színes mellékletünkben is)

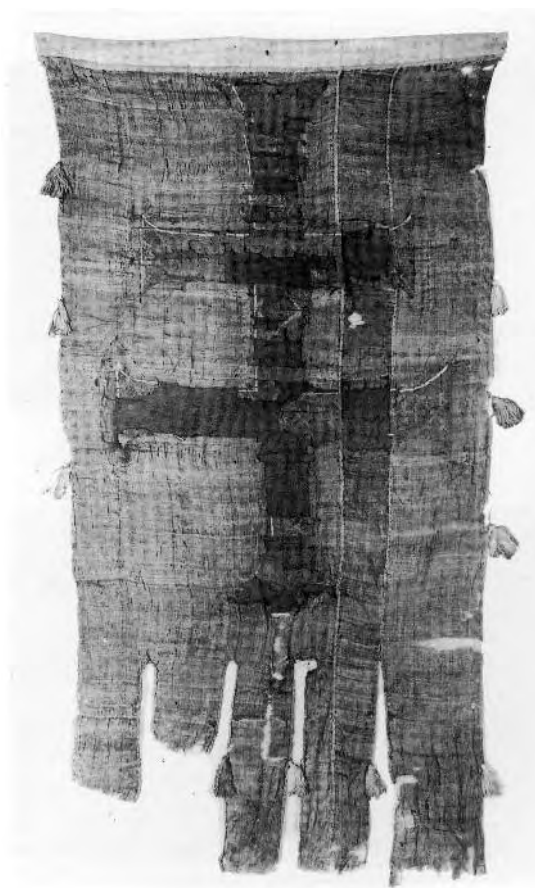
zenei kultúra őstörténetének is becses emléke.“*

Figyeljük meg: a lovaskatonák zászlaja hétágú, a kocsin lévő zászló ötágú. És most vessünk egy pillantást a következő képre. Árpádok korából két eredeti zászló maradt, mindkettő a Berni Történelmi Múzeumban van (L: mellékelt könyveink jegyzékében a 18. sz.). A magyar zászlón is

A lovaskatonák és a kocsi biztosan a hunokat idézi.

Rövidesen találkozunk velük Sándziban (színes mellékletünkben is)

Magyar zászló 1350 körül. Berni Történelmi Múzeum

még a bojt is ott látható.

Utazzunk Dunhuangból - a 40 szélességi fok mentén keletre - 1300 kilométert és e vonaltól kissé délre találjuk Sziánt (Xi'an), Szenszi tartomány mai székhelyét. (L. 22. oldal) A város története, egy egész kínai történelem. Lakott hely Kr. e. 6000-ben. Kr. előtt 206-tól Kr. u. 906-ig Kína fővárosa. Határába számos főember temetkezett. Található itt budista szenthely, konfuciánus templom, nesztoriánus keresztény kápolna és mutogatják azt a szobát, ahonnan Csang-kaisek pizsamában menekült.

Minket leginkább érdekel Kína első császáranak, Shi Huang Di (Kr. e. 256-207) a várostól 7,5 kilométerre lévő sírkertje, amelyet 1974 óta folya-

*Székelyek érkeznek a kínai határra - mondom én.
A kínai (katona?) „tógában“, a székelyek fehér „harisnyában“,
kucsma a fejükön - akár ma. Lovas nép nadrágban jár (Dunhuang)
(színes mellékletünkben is)*

matosan föltárnak.

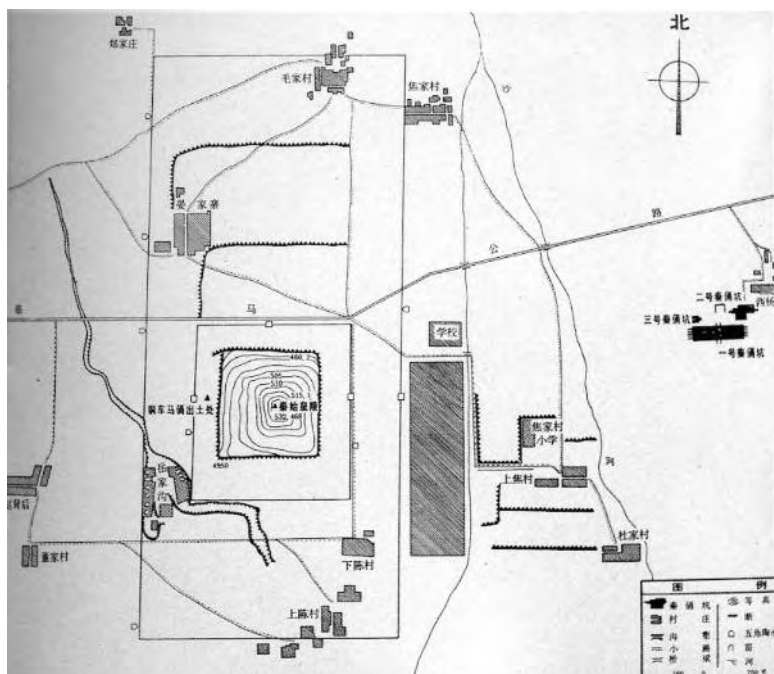
Hun korona – Aluceideng – Kr. e. 1. évezred

Kelta arany sisak – Csomaköz – Kr. e. 3. század

Noha 2200 évvel ezelőtti eseményről van szó, története jól ismert, az előzőekben Ordosz kapcsán említett Szima Csien történetíró írásából. A munkát Kr. e. 246-ban kezdték és 38 évig tartott. Egyes időszakokban 700'000 ember dolgozott rajta. A császárral elevenen eltemették minden feleségét, aki nem szült gyermeket, a biztonsági berendezés mérnökét és építőit. Tegyük hozzá, hasonlóképpen, mint Egyiptomban a fáraókat, de Atillát is így temették. A sírhely keletről nyugatig 345, déltől északig 350 méter és 115 méter magas volt. Eredetileg piramis formája volt. Jegyezzük meg, hogy mára a piramis-kutatók az egész földkerekségen kimutatják a piramisok jelenlétét. Európában is több tucat piramis van.

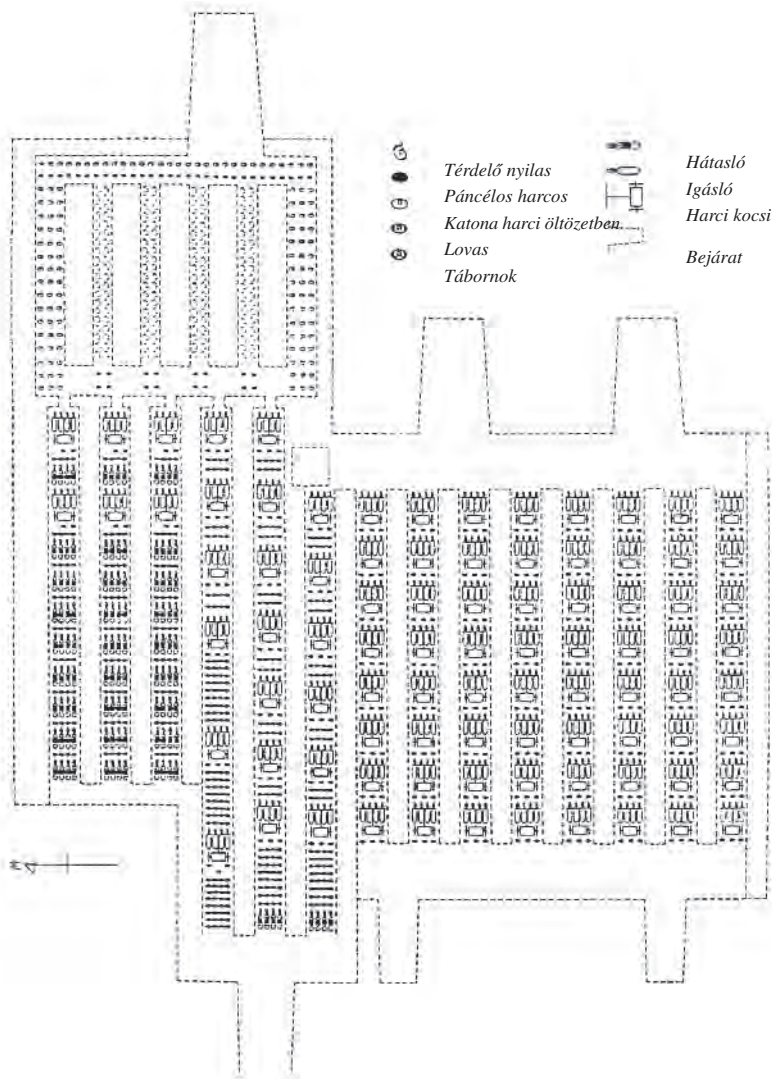
Az egész sírkert nagyságát 56,25 négyzetkilométerre teszik, több mint 400 kutatóhely van, ahol eddig több mint 50'000 értékes régészeti és mű-

A sírkert (alaprajz). A satírozott részeken folyik a föltárás

tárgyat találtak. A császár sírjához még nem nyúltak.

Feltártak három termet, a legújabb 14'260 négyzetméter, amelyben 6'000 életnagyságú, agyagból készült katona és 40 fából készült harci ko-

2. sz. terem (alaprjz)

csi van. A fegyvereket krómsófoliadékkal tartósították.

Minden színes, festett. A katonák szépen, harci rendben állnak. Az oldalvédek oldalra néznek, a hátvédek háttal állnak. A tábornok 196 cm

Agyagkatonák, s mindnek gyönyörű...

magas. Ki látott már ekkora kínait?

Minden leírás kiemeli, a legkisebb részletig menő aprólékos, pontos kivitelezést. Több tucat képet, köztük sok arcot végignézttem: ezek a katonák mind hunok. Mit mond erről a tudomány?

A kínaiak embertani felosztását Lin Csang-san végezte el 1937-ben – jobb máig nincs.* (Rövid összefoglalásom a kínaiakról.)

1) Huangho típus (kínai őshaza). Haja durva, egyenes. A testszőrzet szinte teljesen hiányzik.

2) Csangcsiang típus. A kínaiak több mint fele. Valószínűleg északi őseiktől erednek. Haj sötétbarna. Testszőrzet ritkán fejlett.

3) Csucsiang - dél-kínai típus.

...tömött bajusza van!

* Kiszeli István (egyesületünk tagja): A Föld népei. Ázsia. Gondolat. Budapest 1984. ISBN 963 280 813 4. pp. 492-496

Haj fekete, testszőrzet gyér, szakáll épphogy van.

Tehát: minél délebbre jutunk, annál "inkább" kínait találunk; minél kínaiabb, annál gyengébb szőrzet a testen.

Lehet, hogy van ott más kép is, de én csupa nagy, tömött bajuszos embert láttam. A ló pontosan az a "taka"-fajta, ami eurázsiai és még a honfoglaló magyarok is ezzel jöttek. De pont ilyen volt minden nagy lovasnép lova: méd, pártus, szkíta, hun, türk, avar, magyar, tatár. Magassága 1.72

méter, hosszúsága 2.03 méter.

Észrevesszük, hogy a lovon nincs kengyel. Nyilván igásló, a mellette álló katonánál sincs fegyver, noha páncélba van öltözve. Lehet a másik ok, hogy a kengyelt akkor még nem ismerték? Egyes kutatók a kengyelt avar,

Lovas és ló

más kutatók magyar találmánynak tartják.* A kiállítás egyik tárolójában mutatnak kengyelt.

Vegyük szemügyre a díszes kocsit.

*Bartha Antal: A magyar nép őstörténete. Akadémiai 1988. ISBN 963054508X p. 131

Díszes kocsi Sánszi tartomány, Szián városában

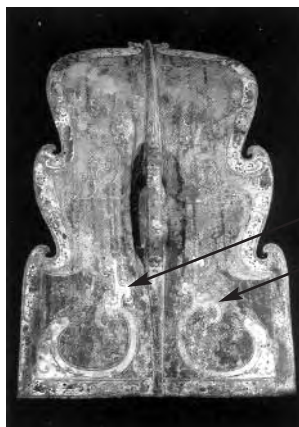
Ez a kocsi is pont olyan, mint az előzőekben bemutatott festményen, Dunhuang barlangjában. (L. 36. oldal és a színes mellékletünkben is)

Igaz, hogy a keleti népektől a rómaiak eltanulták a küllős kerék készítését, de ebben az időben Európában - rajtuk kívül csak a Kárpát-medencében használták. Viszont ilyen finom küllős kereket, mint amit itt látunk, a rómaiak néhány száz évvel később sem készítettek.

Nem tudom itt színesen bemutatni, a kocsi oldalán a festményt, mert igen nehezen látható. Viszont stílusa, színharmoníája teljesen megegyezik a dunhuangi hun festészetével. Képet tudok azért mutatni a lószér-

Palmettás ló homlokdísz

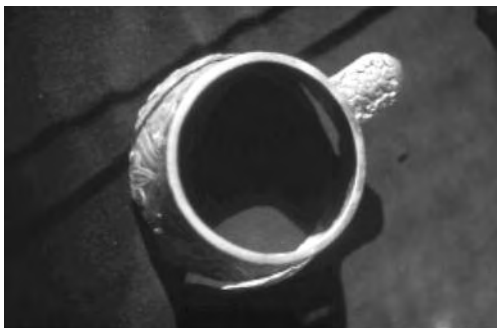

Palmettás kocsidísz

szám homlokdíszéről, de a kocsiról is.

(L. mindkettőt a színes mellékletünkben is)

A kocsit díszítő, festett részen is ott vannak az indavégi palmetták. Pont olyan szépek, mint a dunhuangi barlang, itt bemutatott Palmettás nő (L.

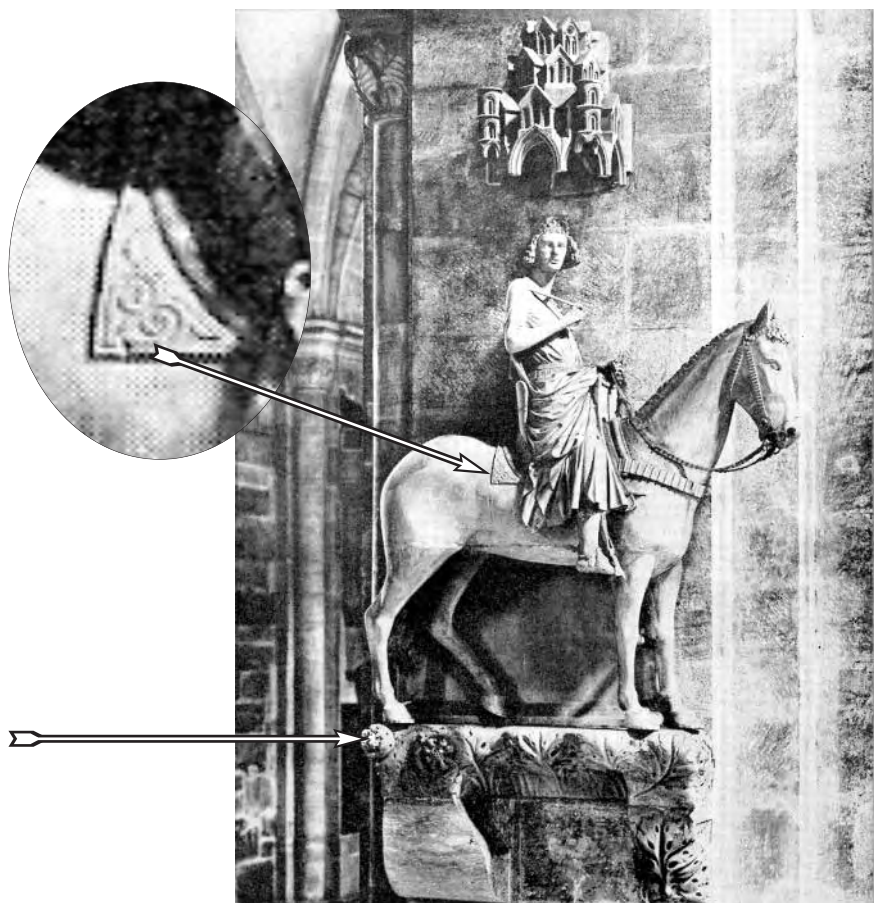
Szagrális aranyedény palmettás díszítéssel az oldalán és a fülén

Palmettás nyeregdísz

Mindhárom tárgy a zempléni fejedelmi sírból való, Kr. u. 900 tájáról

34. oldal) képen. Ezek bizony ugyanazok a palmetták, mint amik Álmos-Árpád honfoglalóira oly jellemzőek.

A bambergi lovas

Valamint ott vannak hű palmettáink első István királyunk lovasszobrán is, mindmáig, Bamberg dómjában.

Palmetták vannak a szobor talapzatán, de a nyeregtakarón is. Az benünket már ne zavarjon, hogy a német szakirodalomban azt állítják, hogy ábrázolhatja Nagy Konstatnin császárt, vagy Szent Györgyöt is - nemcsak a mi derék István királyunkat. Ebben a templomban a legkisebbtől a legnagyobbig, minden készítője ismert - e szobor alkotója ismeretlen. Ké-

szült 1230 táján - nem tudni hol és mikor. Nem készült Európában ilyen lovas szobor Marcus Aurelius óta, nincs ilyen lovasszobor egyetlen templomban se, az egész lovagkorból nincs egy valamire való lószobor. Ezen a szobron - megállapítják - minden szokatlan, egyedülálló. Király - mert koronás, papi ember - mert nincs fegyvere. Nem tudják ki lehetett egyszerre király és papi ember. Mi tudjuk: a mindenkori magyar király, mert ő apostol is, akár a pápa.

Összefoglaló helyett

Rudabányán 2,5 millió éves emberi csontokat, Vértesszőlősen 450 (250?)ezer éves emberi koponyaleletet találtak. Obszidián lelőhely és feldolgozó telep volt Tarcál, Tokaj, Csitár. Az erdélyi sótelepekért harcok dúltak a legutóbbi időkig. Egyiptom sírjaiban Erdélyből származó aranyból készült tárgyak ismeretesek. A Kárpát-medencében találták az őstulok csontvázát, - a tulokból lett a mi derék házi tehenünk. Erősd, Vincsa ókori fémfeldolgozó telep - magasszintű műveltség színhelye.

Az időtávolság, kétségkívül óriási - történelemírásunk nem képes áthidalni. Miként az előző lapokon, általam főlvázolt rendszert sem tudja még senki magyar történelemmé rendezni. Jogos a kérdés, hogy miért nem?

A most készülő nemzeti alaptanterv tervezetét az egyik oktatási miniszterünk hozzászólásra elküldte egyesületünkhöz is. Csak a történelmi részhez szóltunk és kifogásoltuk, hogy a mi történelmünket - a honfoglalástól visszafelé - így kell tanítani: római, görög, asszír. Megírtuk, hogy a többi európai népnek ez így jó lehet, nekünk is van közünk a dologhoz. Ám, a mi történelmünket a lovasműveltségből kell eredeztetni. Választ nem kaptunk.

Nem akarom megkerülni a finnugor kérdést, noha mindenki ismerheti eléggé, hiszen tanítják iskoláinkban. Itt mégis annyit, hogy ha tényleg léteznek nyelvcsaládok, ami fölöttébb kétes, akkor nyelvünk lehet ennek a családnak a tagja, megállapítása a nyelvtudomány dolga, de ettől nem leszünk finnugorok. A finnugor nyelvészek által legközelebbi nyelvrokonainknak minősített ugorokhoz, az embertan megállapítása szerint, semmi közünk. Az előbb említett európai-római-görög-asszír vonalhoz sincs sok közünk, mert őrájuk az A-AB, miránk a B-AB vércsoport a jellemző. Az embertani jellemzők sokezer évig állandók - a nyelv gyorsan változik, sőt cserélhető. Tehát a pusztán nyelvi rokonság, a legjobb esetben is legfeljebb csak másodlagos rokonságot jelenthet.

Pont így nem vagyunk se szumérok, se hunok, hiszen mi állítjuk ma-

gunkról és nyelvünkről, is, hogy magyar. Műveltségünk gyökerei viszont igen messze nyúlnak. Íme még egy gondolatsor.

Valamennyi, hivatalos, latin nyelvű iratunkban koronánk neve: *Sacra Regni Hungarici Corona* – azaz Magyarország Szent Koronája, a magyar király pedig *Rex Hungarorum*.

Más írásaimban* tisztáztam, hogy nem a király, vagy a királyság, hanem az ország (*regnum*) koronájáról van szó, és nem szent (*sancta*) hanem *sacer*, tehát (pl. hagyományaink által!) megszentelt ez a korona. Igenám, de a *Rex Hungarorum* miért magyar király? A *Regni Hungarici* miért Magyarország? Ha Magyarország az *Hungaria*, akkor minek kell oda még a *regnum* is? Kétszermond, kétszermond?

Az *-orum*, az *-ici* latin szóvégződés. Kínai forrásokból tudható, hogy a *HUN* – *hun* szó, a hunok önmagukra értették. Akkor mi a *GAR*? Igen régi nyelvben keresendő, latin nem lehet, mert máig ott van: *Dzsungar*, *Kasgar*, *Bulgar*, *Hungar*. A *-gar* pedig jelent területet is, népet is.

A szumér nyelv egy kutatója hívta fel a figyelmemet az alábbiakra: *Labat* szumér lexikonjában a 333. számú jel feloldása *GAR*, *KAR*, jelentése kötelék, bilincs, lánc. A 376. számú jel is *GAR*, *KAR*, de alapjelentése vízvédő töltés. Jelenthet tehát valami területet és valami közösséget is – tehát mindkettő bírhat ország értelemmel. Nekem ez a megoldás azért tetszik, mert Szent István királyunk óta 1846-ig a latin nekünk – Európában egyedülállóan – szinte anyanyelvünk. Tehát kitűnően tudtunk latinul. Nem így a többi európai, aki – ráadásul – máig nemigen érti az „ország koronája” fogalmat. Tehát kitűnő, tudós eleink, a *Hungarici Corona* (*Hunország koronája*) pontos latin kifejezés elé, a „gyengébbek kedvéért” odatették a *regni* szót, miáltal félreérthetatlenné tették, hogy a *Sacra Regni Hungarici Corona* annyit tesz, mint a *Hunország Szent Országkoronája*. Értelemszerűen, tehát a király is a hunok, de még inkább a Hunok Országá (*Rex Hungarorum*) királya.

A jobb megértés kedvéért említsük meg, hogy a mi népünk, latinul *gens*(=nemzetség) *Hungarorum*, szó szerinti fordításban tehát = hun nemzetségek, mégpontosabban: hunok országának nemzetségei (tehát több nemzetség!). A *nation* később jelent meg, szintén latin szó és annyit tesz, mint több *gens*, azaz több nemzetség-csoport együtt.

Ehhez csak annyit, hogy aki régi dolgainkat kutatja, az új latin szótárainkat kézbe se vegye, mert úgy jár, mint sok új kutató. Dolgozzon inkább *Szenczi Molnár Albert*, esetleg *Pápai Páriz Ferenc* szótárával.

Az általam előző oldalakon fölvázolt kép természetesen elnagyolt, sok

* *Csiahák György: A magyar nemzet múltja. ISBN 963 85684 6 1*

esetben pontatlan. Lehetne a bizonyítékok és ellenbizonyítékok tömegét fölhozni - én mellőztem a jólismert tényeket, inkább a nagyobb összefüggésekre korlátoztam magam.

Nem erőltetem, de megemlítem, hogy újabban több szakíró felveti, hogy túl sok a megoldatlan kérdés, az ismeretlen eredetű nép, és népek eltűnni sem szoknak. Például Mexikóban találtam a könyvet, amelyet az illetékes hatóság iskolai oktatásra ajánl. A könyv 14. és 15. oldalán írja, hogy szerinte a maják az Atlantiszról származnak*. Egyesületünk Hawaiban élő tagja, az egyetem könyvtárában, a CIA országonkénti kiadványából, pontos földrajzi koordinátákkal, több mint tízezer olyan Kárpát-medencei földrajzi nevet gyűjtött, amely a világban megtalálható. Gyűjteményének a "Tamana" nevet adta, mert eddig 34 országban talált, több mint száz Tamanát Japántól Skóciáig, egyedül pl. Pakisztánban közel százat. Tamana falu volt Bács megyében, elpusztult a 16. században.

Az effajta történelemszemlélet Magyarországon üldözendő, amint az is, ha valaki a finnugor világon kívül kíván kutatni. Még az ilyen kutatásokhoz szükséges nyelveket sincs aki tanítsa. Ösztöndíj ilyesmire nincs.

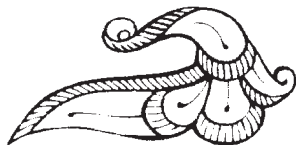
Pedig érdemes körülnéznünk a világban: az ősi természeti népeket mindenütt írtják: Észak-, Közép- és Dél-Amerika, Ausztrália, Afrika, indiánok, aboriginek, tamilok, kóreaiak, vietnamiak, kambodzsaiak, tatárok, ujgurok, baszkok, illirek, trákok. Már elpusztultak (?): szumérek, egyiptomiak, kazárok (szabírok)! pelazgok, etruszkok. Mi nem pusztulunk? Nem írtják a magyart sehol? Van nemzeti történelem írásunk?

Soroljuk fel, csak az érdekesség kedvéért, hogy a zászló hol piros, fehér és zöld:

Algéria, Baszkhon, Bulgária, Burundi, Egyenlítői Guinea, Egyiptom (mielőtt arab köztársaság lett), Elefántcsontpart, India, Irán, Madagaszkár, Magyarország, Mekszikó, Olaszország, Omán, Kuwait, Niger, Suriname.

A pontokat én sem tudom összekötni, de remélem, hogy ezzel a munkámmal is sikerült a nagy mozaikon, amit magyar történelemnek hívunk, néhány újabb, kis kockát kitöltenem,

az Úr kettőezredik évének Napisten havában, alázattal

Csihák György

* Adalberto Rivera A.: Die Geheimnisse von Chichenitza. Universal Image Enterprise Inc. Róma 1995

Színes melléklet

A Palmettás nő Dunhuangban

*Székelyek érkeznek a kínai határra - mondom én
(Dunhuang)*

Lovasok zászlóval (Dunhuang)

*A lovaskatonák és a kocsi biztosan a hunokat idézi
(Dunhuang)*

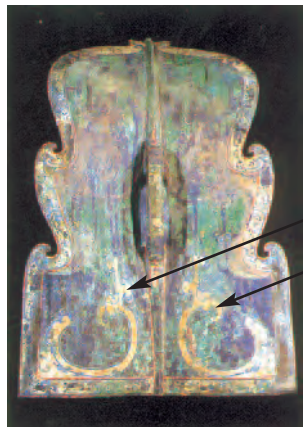
Palmettás ló homlokdísz

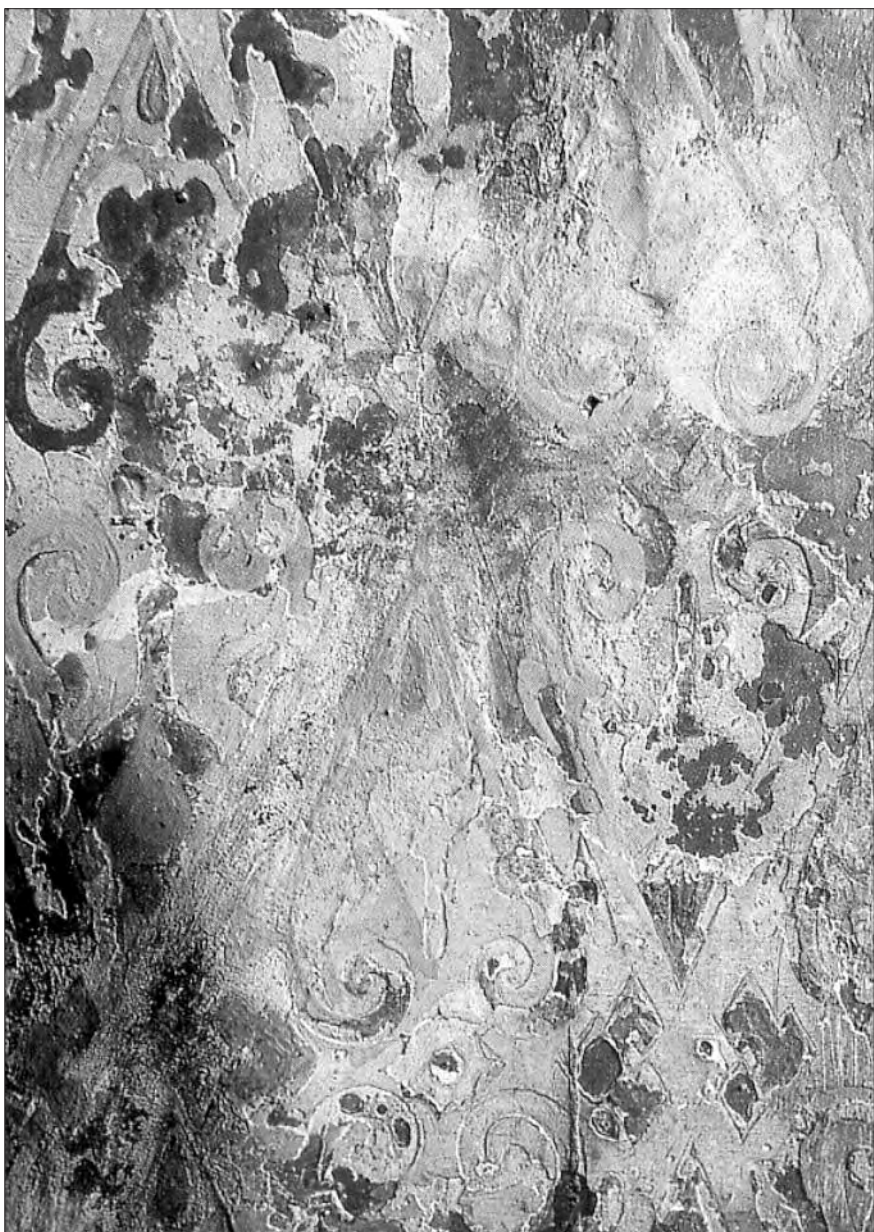
*Sziszi (CiXi) császárné (1835-1908)
– „mezőkövesdi” fejdísszel*

*Palmettás nyeregdísz
a zempléni fejedelmi sírból*

*Palmettás kocsidísz
A pasztell színek és a színharmónia „Dunhuangi”*

A koci oldala (Sanszi)

Függelék

Uygur hímzés minta

A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület eddig megjelent kiadványai

1. **Első (Benidormi) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai** (153 oldal, ebből 60 oldal angol, francia és német nyelvű) Zürich, 1991. ISBN 963 02 8926 1
2. **A Második (Zürichi) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai** (140 oldal, ebből 50 oldal angol, francia és német nyelvű) Zürich, 1993. ISBN 963 02 8926 2
3. **Magyarok Őstörténete.** Összefoglaló áttekintés (48 oldal) írta a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület őstörténeti írói munkaközössége, Zürich-Budapest, 1992. ISBN 963 02 8925 3; második kiadás 1996. ISBN 963 85274 6 3
4. **A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Első (Szegedi) Magyar Történelmi Iskolájának Előadásai és Iratai** (275 oldal, az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor) Zürich, 1993. ISBN 963 8465 00 X
5. **Magyar Történelmi Tanulmányok 1.** (133 oldal) kiegészítő tanulmányok a Tabi iskola előadásaihoz, Zürich, 1993. ISBN 1217 4629
6. **Csihák György: A magyar parlamentarizmus ezer éve** (91 oldal) összefoglaló áttekintés, Budapest, 1990. ISSN 963 02 8925 3
7. **Nagy Gyula: Az ellopott magyar őstörténet. Magyar Történelmi Tanulmányok 2.** (119 oldal) Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 04 4112 8
8. **Képeslapok magyar történelmi motívumokkal** 8 különféle, szimpla és dupla
9. **A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Második (Tabi) Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai** (416 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor, Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 04 4413 5 10
10. **Die Frühgeschichte der Ungarn.** Zusammenfassung (Geschrieben von der Arbeitsgruppe des Ungarisch Historischen Vereins Zürich, 54 Seiten), Zürich-Budapest, 1994. ISBN 963 85 274 4 7
11. **A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Harmadik (Tapolcai) Ma-**

- gyar Történelmi Iskolája Előadásai és Iratai** (224 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor, Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 85 274 12
12. **A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Első (Székelyudvarhelyi) Övezeti Történésztalálkozó Előadásai és Iratai** (180 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor, Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 85274 2 0
 13. **Csihák György: Beszélgetés népemmel a hazánkról** (64 oldal) Budapest-Zürich, 1995. ISBN 963 85274 5 5
 14. **A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Második (Komáromi) Övezeti Történésztalálkozó Előadásai és Iratai** (152 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor, Komárom-Komárno-Zürich, 1995. ISBN 963 85274 3 9
 15. **A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Kilencedik (Tapolcai) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai** (143 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor, Budapest-Zürich, 1995. ISBN 963 85274 1 2
 16. **Csihák György: Ex Oriente Lux** (250 oldal) tanulmány a magyar múltról, jelenről és a jövőről, Budapest-Zürich, 1996. ISBN 963 85274 7 1
 17. **A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Tizedik (Tapolcai) Magyar Őstörténeti Találkozó és Negyedik Magyar Történelmi iskola Előadásai és Iratai** (258 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor, Budapest-Zürich, 1996. ISBN 963 85274 8 X
 18. **Germann Georg: Ungarisches im Bernischen Historischen Museum** (mit Farbbildern). **A Berni Történelmi Múzeum magyar emlékei** (kétnyelvű kiadvány színes képekkel) Bern-Budapest, 1996. ISBN 963 85 274 9 8
 19. **Csámpai Ottó: Nemzet és társadalom. Bevezetés az etnoszociológiába.** (152 oldal) Budapest-Zürich, 1996. ISBN 963 85 684 02
 20. **Honfoglalásunk és előzményei.** A tizenegyedik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai (173 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor. 10 oldal angol-magyar-német-francia és orosz nyelvű őstörténeti fogalmak. **Keresztény egyházak és történelmi szerepük a Kárpát-medencében.** Az Ötödik Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai (110 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor. Budapest-Zürich, 1997. ISBN 963 85684 1 0
 21. **Nagy Kálmán: A honfoglalás hadtörténete** (151 oldal). Budapest, 1998. ISBN 963 7810 97 8 (Közösen a Szabadtér kiadóval.)
 22. **Csihák György: Válasz népem kérdéseire a hazánkról** (102 oldal)

Budapest-Zürich 1999.

23. **A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Nyolcadik (Kaposvári) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai** (140 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor, Budapest-Zürich, 1999. ISBN 963 85684 2 9
24. **Die Ungarn und die Abtei Sankt Gallen. Magyarok és a Szent Galleni Apátság** (118 oldal) az előadások szövege St. Gallen-Budapest. 1999. Kétnyelvű kiadvány a Magyar Nemzeti Múzeumban 1998-ban rendezett "Die Kultur der Abtei Sankt Gallen" című kiállítás alkalmával, az ELTE-n rendezett nemzetközi konferencia előadásai. ISBN 963 85684 3 7 (Közösen a St. Galleni Apátsági Levéltárral)
25. **A Zürichi Történelmi Egyesület Harmadik (Londoni) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai** (188 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor. Budapest-Zürich, 1999. ISBN 963 85684 5 3
26. **Csuhák György: A magyar nemzet múltja « Szent István király életműve és a magyar államalapítás « A bambergi lovas « Sacra Regni Hungarici Corona és a magyar közjogi rendezés kérdései ma « Magyar - nép - kisebbség** (94 oldal). Budapest-Zürich, 1999. ISBN 963 85684 6 1
27. **Fünfzehn Jahre UHVZ - A ZMTE tizenötéves 1985 - 1999** (50 oldal). Zürich-Budapest, 1999. ISBN 963 85684 7 X
28. **Nagy Gyula: Az ellopott magyar őstörténet II.** (A/4, 200 oldal). Budapest-Zürich 1999. ISBN 963 85684 4 5
29. **Csuhák György: Dunhuang barlangképei és a Sászi agyagkatonák**

Előkészületben

1. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Erdélyi Övezeti Történetes-találkozói 1995-1999 előadásai és iratai (310 oldal). Csikszereda – Budapest – Zürich, 2000. ISBN 963 85684 9 6
2. A sárközi és a rozsnyói övezeti történetes-találkozó előadásai és iratai
3. Három magyar történelmi iskola előadásai és iratai
4. Hat magyar őstörténeti találkozó előadásai és iratai

***Kiadványaink megtalálhatók minden nagyobb magyarországi
könyvtárban
és további 70 ország 156 könyvtárában, tehát mindenütt,
ahol magyarok élnek vagy tanulnak.***

Egyes példányok megrendelhetők:

8660 TAB, *Városi könyvtár*

Ady Endre utca 5.

 & 00 36 (84) 320-453

Email: bookstab@matavnet.hu

TORISCHER VERE

UNGARISCH HIS

IN ZÜRICH

INFO

Ungarisch Historischer Verein Zürich Zürichi Magyar Történelmi Egyesület

Sekretariat des Treffens zur Frühgeschichte der Ungarn

Magyar Östörténeti Találkozók Titkársága

CH-8047 Zürich, Postfach 502

Postscheckkonto: Zürich 80 36214-1

(nur über Post/csak postán)

Präsident/Elnök: Dr. György J. Csihák

Telefon: 0043/3352/31872

Öffentliche Vorträge

am zweiten Dienstag jeden Monats um 19 Uhr

CH-8047 Zürich, Winterthurerstrasse 135. Telefon: 0041/1/3623303

Gemeinnütziger Verein. Svájci Közérdekű Egyesület

Kapcsolati cím Magyarországon

Dr. Sárkány Kálmánné

H-1053 Budapest, Papnövelde utca 3

Telefon: 0036/1/2667349

Nyilvános előadás

minden hónap utolsó előtti csütörtökjén 17 órakor

H-1051 Budapest, Arany János u. 10. Telefon: 0036/1/3116287

Tafelrunde/Asztaltársaság:

Budapest, Hobart, Kolozsvár,

Melbourne, Sydney

Molnos Zoltán (Székelyudvarhely) rajza

